

**Informacja o działalności
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Warszawie w 2025 r.**

Spis treści

I. INFORMACJE WSTĘPNE	4
1. Wpływ skarg i sposób ich załatwienia.....	5
2. Skargi kasacyjne.....	14
3. Postępowanie mediacyjne i uproszczone.	15
4. Zagadnienia związane z prawem pomocy.	16
5. Grzywny.....	17
6. Wystąpienia w trybie art. 155 § 1 p.p.s.a.	17
II. ORZECZNICTWO – ZAGADNIENIA WYBRANE	18
1. Grunty warszawskie.	18
2. Przejęcie mienia na podstawie umów międzynarodowych.....	20
3. Służba Kontrwywiadu Wojskowego.	20
4. Nadużycie prawa do informacji publicznej.....	21
5. Informacja publiczna a tajemnica przedsiębiorstwa.	22
6. Podatek od towarów i usług - wysokość odsetek od opóźnionego zwrotu podatku.	23
7. Podatek od towarów i usług - pierwsze zasiedlenie.....	24
8. Podatek od towarów i usług - pojęcie „koszty stałe” w kontekście wynagrodzenia za usługę.	26
9. Podatek od towarów i usług - zwolnienie z podatku usług logopedów.....	27
10. Podatek dochodowy od osób prawnych - podatek u źródła (WHT) od odsetek i zasada look-through approach.....	29
11. Podatek dochodowy od osób prawnych - możliwość zastosowania zasady look-through approach do dywidend.	29
12. Podatek dochodowy od osób prawnych - ustalanie dochodu zagranicznego dla potrzeb limitu odliczenia podatku zapłaconego w państwie źródła.....	30
13. Podatek dochodowy od osób fizycznych – wymóg dotrzymania terminu na wybór ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych i skuteczność wyboru ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych poprzez oznaczenie formularza (np. PIT-28) w tytule przelewu zaliczki.....	31
14. Podatek dochodowy od osób fizycznych - sponsorowanie udziału lekarza w konferencji jako przychód z innych źródeł (art. 20 ust. 1 ustawy) - brak zwolnienia dietowego.....	31
15. Podatek od czynności cywilnoprawnych - umowa wielostronna jako jedno zdarzenie prawno-gospodarcze.	32
16. Podatek od nieruchomości - przesłanka „udostępniania infrastruktury kolejowej”....	33
17. Podatek od nieruchomości - opodatkowanie „kontenerów mobilnych”.....	33
18. Podatek od nieruchomości - pojęcia „przegrody budowlanej” oraz „dachu” w przypadku garażu wielopoziomowego.....	34
19. Podatek od nieruchomości - opodatkowanie stacji redukcyjno-pomiarowej oraz parownicy.....	35

20. Postępowanie egzekucyjne w administracji - dopuszczalność prowadzenia egzekucji z uwagi na ograniczenie odpowiedzialności spadkobiercy.	37
21. Postępowanie egzekucyjne w administracji - możliwość wszczęcia ponownej egzekucji administracyjnej w przypadku funkcjonowania w obrocie prawnym postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.	38
22. Ordynacja podatkowa - wznowienie postępowania podatkowego.....	38
23. Ordynacja podatkowa - niedopuszczalność zażalenia na postanowienie stwierdzające bezskuteczność deklaracji.	39
24. Ordynacja podatkowa - obligatoryjne elementy postanowienia o zaliczeniu wpłaty na poczet zaległości podatkowych.....	40
25. Ordynacja podatkowa - podmiot, któremu należy doręczyć decyzję o zabezpieczeniu na podstawie art. 155b § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.	41
26. Ordynacja podatkowa - wniosek o wznowienie postępowania z powołaniem na nieprawdziwość danych w ewidencji gruntów i budynków.	43
27. Określenie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia - Budowa Terminala Kontenerowego w Porcie Zewnętrznym w Świnoujściu.	43
28. Ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia - Prace modernizacyjne na Odrze granicznej.	44
29. Zdrowie – refundacja produktów leczniczych importowanych.	46
30. Zdrowie - klasyfikacja jednorazowych papierosów elektronicznych.	48
31. Finanse publiczne – pojęcie producenta rolnego na gruncie ustawy o FOR.	49
32. Odmowa wymiany zagranicznego prawa jazdy.	52
33. Faktyczne zaprzestanie pełnienia funkcji jako osoba duchowna, a podleganie obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu bycia osobą duchowną.....	53
34. Przymusowa restrukturyzacja Getin Noble Bank S.A.	54
35. Prawo budowlane – postępowanie naprawcze, jeżeli inwestycja została zrealizowana bez wymaganego zgłoszenia.....	55
36. Braki formalne skargi.....	58
III. DZIAŁALNOŚĆ POZAORZECZNICZA SĄDU	59
1. Wydział Informacji Sądowej.....	59
2. Szkolenia sędziów.....	63
SPIS TABEL	66

I. INFORMACJE WSTĘPNE

Według stanu na dzień 31 grudnia 2025 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie zatrudnionych było ogółem 548 osób, w tym:

- 123 sędziów. W Naczelnym Sądzie Administracyjnym orzekało 15 sędziów na delegacji stałej co oznacza, że faktycznie w WSA w Warszawie orzekało 108 sędziów.
- 30 asesorów;
- 23 referendarzy sądowych;
- 85 asystentów sędziego, w tym 4 zatrudnionych na podstawie umowy o zastępstwo;
- 287 urzędników i pozostałych pracowników Sądu, w tym 10 zatrudnionych na podstawie umowy o zastępstwo.

Właściwość przedmiotowa Wydziałów Orzeczniczych na dzień 31 grudnia 2025 r. kształtowała się następująco:

Wydział I – gospodarka mieniem, komunalizacja mienia, przejęcie mienia, pomoc społeczna, inne;

Wydział II – praca, sprawy mieszkaniowe, obronność, samorząd terytorialny, zatrudnienie, ochrona danych osobowych, informacja publiczna, ochrona informacji niejawnych, świadczenia w drodze wyjątku, lustracja;

Wydział III – zobowiązania podatkowe;

Wydział IV – środowisko, rolnictwo i leśnictwo, wywłaszczenia, cudzoziemcy, zatrudnienie, kombatanci, gospodarka wodna;

Wydział V – ceny, działalność gospodarcza, zdrowie, ubezpieczenia majątkowe, jakość, rolnictwo i leśnictwo, cła, finanse publiczne, subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacje rynków branżowych;

Wydział VI – budownictwo, drogi, koleje, lotnictwo, żegluga, geologia i górnictwo, gospodarka mieniem, energetyka, geodezja i kartografia – uprawnienia zawodowe, czynności i zajęcia, telemedia, broń i materiały wybuchowe, zatrudnienie, kultura fizyczna, sprawy kapitałowe i bankowość, własność przemysłowa, fundusze emerytalne, ubezpieczenia zdrowotne;

Wydział VII – budownictwo, ludność, zagospodarowanie przestrzenne, kultura i sztuka, geodezja i kartografia, kościoły, edukacja;

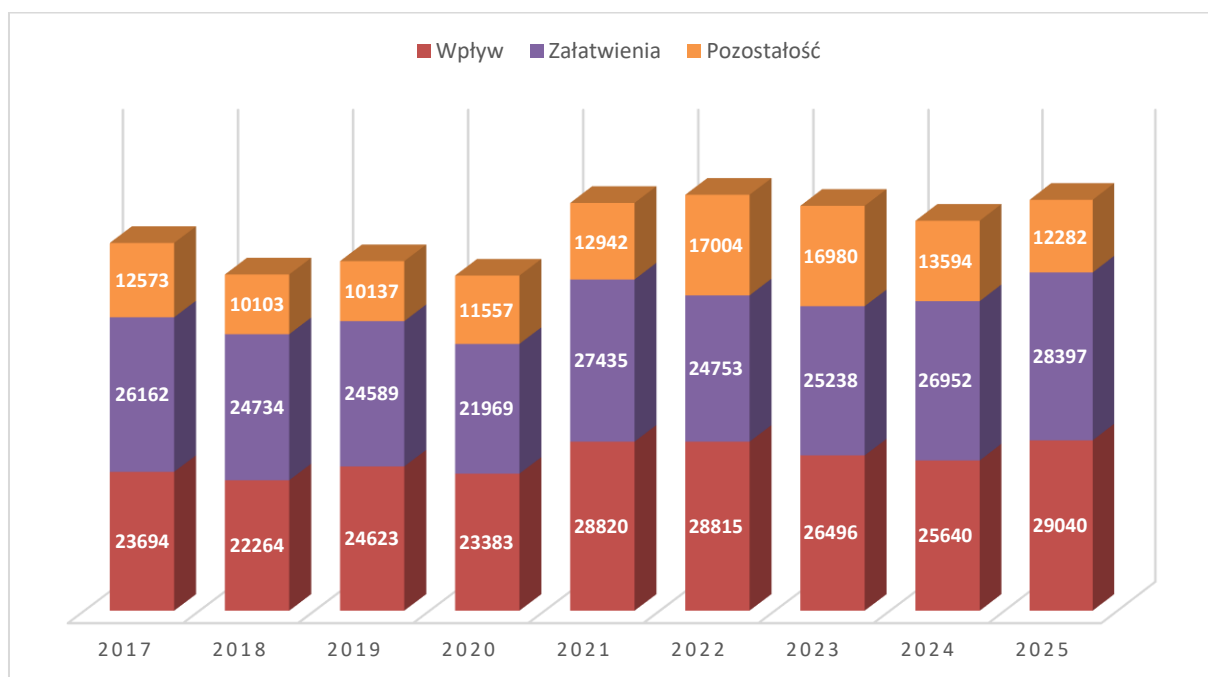
Wydział VIII – sprawy z zakresu różnych symboli, przy właściwości miejscowej obejmującej powiaty: białobrzeski, grójecki, kozienicki, lipski, przysuski, radomski, szydłowiecki, zwoleński oraz miasto Radom.

1. Wpływ skarg i sposób ich załatwienia.

Z poprzednich lat w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie do rozpoznania pozostało ogółem 12.282 sprawy, w tym 11.329 spraw ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji (oznaczone symbolem SA), 912 spraw ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów (oznaczone symbolem SAB), oraz 41 wniosków m. in. o wymierzenie organowi grzywny (oznaczone symbolem SO).

W roku 2025 wpłynęło ogółem 29.040 spraw, w tym 23.149 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji, 5.672 skargi na bezczynność i przewlekłość organów administracji, 219 wniosków (SO). W porównaniu do roku 2024 ogólny wpływ spraw (SA+SAB+SO) zwiększył się o 3.400 spraw. Średni miesięczny wpływ w 2025 roku wyniósł 2.420 spraw.

Rok	Pozostałość z poprzedniego okresu	Wpływ	Załatwienia
2017	12.573	23.694	26.162
2018	10.103	22.264	24.734
2019	10.137	24.623	24.589
2020	11.557	23.383	21.969
2021	12.942	28.820	27.435
2022	17.004	28.815	24.753
2023	16.980	26.496	25.238
2024	13.594	25.640	26.952
2025	12.282	29.040	28.397

Najwięcej skarg wniosły osoby fizyczne – 20.281. Osoby prawne wniosły 7.655 skarg. W 678 sprawach skarżącymi były organizacje społeczne. Prokurator, jako strona skarżąca, wystąpił w 59 sprawach. Rzecznik Praw Obywatelskich w 2 sprawach. Inne podmioty wniosły 246 skarg.

Najwięcej skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji wpłynęło w następujących grupach spraw:

- podatkowych 3.049,
- dróg publicznych i ruchu drogowego, kolei, przewozów, lotnictwa, żeglugi 2.952,
- budowlanych 1.821,
- subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych 1.760,
- cudzoziemców, repatriantów, nabycia nieruchomości przez cudzoziemców 1.529,
- stosunków pracy i stosunków służbowych, spraw z zakresu inspekcji pracy 1.015.

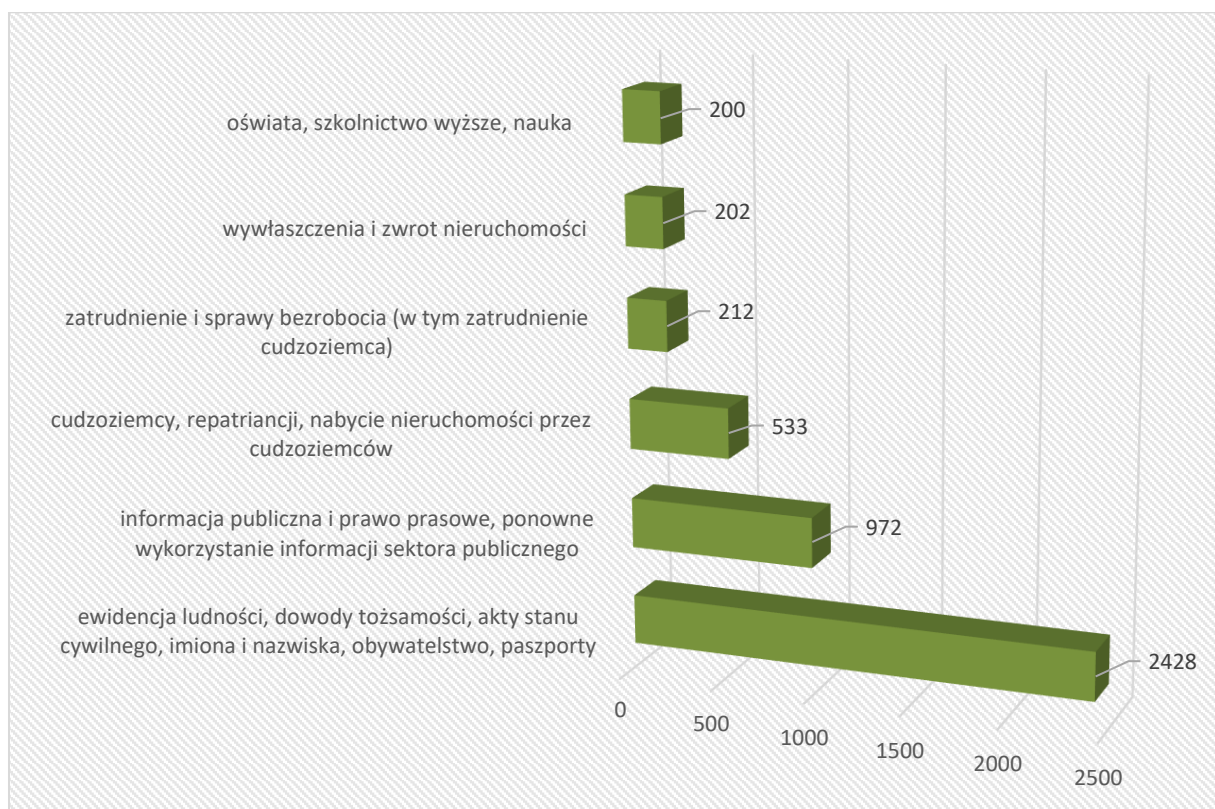
Z analizy powyższych danych wynika, że w porównaniu do roku 2024 w dalszym ciągu duży wpływ skarg dotyczy spraw podatkowych oraz spraw dotyczących dróg publicznych i ruchu drogowego, kolei, przewozów, lotnictwa, żeglugi. Zwiększeniu uległ natomiast wpływ spraw dotyczących cudzoziemców oraz stosunków pracy i stosunków służbowych, spraw z zakresu inspekcji pracy.

Najwięcej skarg na beczynność i przewlekłość postępowania organów administracji wpłynęło w sprawach z zakresu:

- ewidencji ludności, dowodów tożsamości, aktów stanu cywilnego, imion i nazwisk, obywatelstwa, paszportów 2.428,
- informacji publicznej i prawa prasowego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego 972,
- cudzoziemców, repatriacji, nabycia nieruchomości przez cudzoziemców 533,
- zatrudnienia i spraw bezrobocia (w tym zatrudnienia cudzoziemca) 212,
- wywłaszczeń i zwrotu nieruchomości 202,
- oświaty, szkolnictwa wyższego, nauki 200.

Z analizy powyższych danych wynika, że w porównaniu do roku 2024 nadal wzrasta wpływ spraw z zakresu dostępu do informacji publicznej. Bardzo znacznemu zwiększeniu uległ natomiast wpływ skarg dotyczących ewidencji ludności, dowodów tożsamości, aktów stanu cywilnego, imion i nazwisk, obywatelstwa, paszportów.

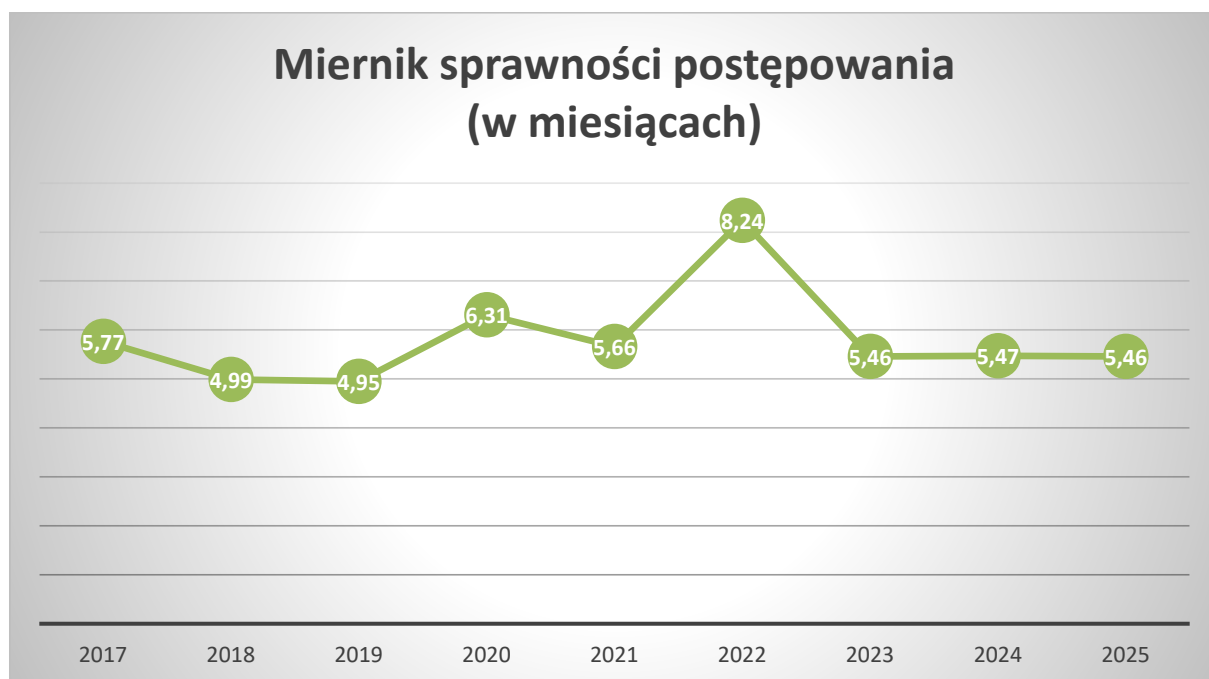
Załatwionych zostało ogółem 28.397 spraw – w tym 26.125 załatwiono na rozprawie lub posiedzeniu niejawnym, a 2.272 sprawy zamknięto. Wśród 26.125 spraw rozpoznano:

- **21.786 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji**, z których 4.673 (21,5%) uwzględniono, 12.294 (56,5%) oddalono i 4.819 (22%) załatwiono w inny sposób;
- **4.144 skargi na bezczynność i przewlekłość organów**, z których 2.517 (61%) uwzględniono, 453 (11%) oddalono i 1.174 (28%) załatwiono w inny sposób;
- **195 wniosków (SO).**

Na dzień 31 grudnia 2025 r. procent opanowania wpływu spraw wyniósł 98%.

Sędziowie oraz asesory WSA w Warszawie w 2025 r. sporządzili łącznie 22.441 uzasadnień orzeczeń.

Średni czas trwania postępowania od momentu wpływu sprawy do Sądu do czasu wydania orzeczenia wyniósł w roku 2025 r. – 5,46 miesiąca.

Średnie obciążenie sprawami (repertorium SA+SAB+SO) przypadającymi na jednego sędziego i asesora w roku 2025 kształtowało się następująco:

Wpływ spraw - 210 spraw/sędziego (asesora)

Załatwiono - 189 spraw/sędziego (asesora)

Uzasadnienia - 163 uzasadnienia/sędziego (asesora)

Przy obliczaniu średniego obciążenia sprawami uwzględniono 138 sędziów i asesorów faktycznie orzekających w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie w 2025 roku.

Ilość spraw załatwionych w poszczególnych Wydziałach Orzeczniczych przedstawiała się następująco:

Wydział I

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 3.277 spraw, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 1.118 spraw, wpływ w 2025 r. 2.159 spraw. Załatwiono 2.505 spraw, w tym:
  - uwzględniono skargę w 565 sprawach,
  - oddalono skargę w 1.572 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 368 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 395 spraw, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 65 spraw, wpływ w 2025 r. 330 spraw. Załatwiono 317 spraw, w tym:
  - uwzględniono skargę w 84 sprawach,
  - oddalono skargę w 15 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 218 spraw.

Wydział II

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 3.601 spraw, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 1.053 sprawy, wpływ w 2025 r. 2.548 spraw. Załatwiono 2.131 spraw, w tym:
  - uwzględniono skargę w 453 sprawach,
  - oddalono skargę w 1.273 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 405 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 1.382 sprawy, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 265 spraw, wpływ w 2025 r. 1.117 spraw. Załatwiono 950 spraw, w tym:
  - uwzględniono skargę w 468 sprawach,
  - oddalono skargę w 203 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 279 spraw.

Wydział III

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 3.817 spraw, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 975 spraw, wpływ w 2025 r. 2.842 sprawy. Załatwiono 2.669 spraw, w tym:
  - uwzględniono skargę w 1.090 sprawach,
  - oddalono skargę w 1.213 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 366 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 97 spraw, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 20 spraw, wpływ w 2025 r. 77 spraw. Załatwiono 59 spraw, w tym:
  - uwzględniono skargę w 11 sprawach,
  - oddalono skargę w 22 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 26 spraw.

Wydział IV

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 4.537 spraw, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 1.134 sprawy, wpływ w 2025 r. 3.403 sprawy. Załatwiono 2.918 spraw, w tym:
  - uwzględniono skargę w 611 sprawach,
  - oddalono skargę w 1.699 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 608 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 1.184 sprawy, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 180 spraw, wpływ w 2025 r. 1.004 sprawy. Załatwiono 624 sprawy, w tym:
  - uwzględniono skargę w 182 sprawach,
  - oddalono skargę w 131 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 311 spraw.

Wydział V

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 5.757 spraw, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 1.834 sprawy, wpływ w 2025 r. 3.923 sprawy. Załatwiono 3.823 sprawy, w tym:
  - uwzględniono skargę w 668 sprawach,
  - oddalono skargę w 2.188 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 967 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 158 spraw, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 25 spraw, wpływ w 2025 r. 133 sprawy. Załatwiono 129 spraw, w tym:
  - uwzględniono skargę w 28 sprawach,
  - oddalono skargę w 15 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 86 spraw.

Wydział VI

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 7.859 spraw, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 3.709 spraw, wpływ w 2025 r. 4.150 spraw. Załatwiono 4.208 spraw, w tym:
  - uwzględniono skargę w 642 sprawach,
  - oddalono skargę w 2.467 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 1.099 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 168 spraw, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 54 sprawy, wpływ w 2025 r. 114 spraw. Załatwiono 124 sprawy, w tym:
  - uwzględniono skargę w 63 sprawach,
  - oddalono skargę w 20 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 41 spraw.

Wydział VII

- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 4.473 sprawy, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 1.280 spraw, wpływ w 2025 r. 3.193 sprawy. Załatwiono 2.590 spraw, w tym:
  - uwzględniono skargę w 458 sprawach,
  - oddalono skargę w 1.404 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 728 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 3.046 spraw, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 286 spraw, wpływ w 2025 r. 2.760 spraw. Załatwiono 1.826 spraw, w tym:
  - uwzględniono skargę w 1.633 sprawach,
  - oddalono skargę w 22 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 171 spraw.

Wydział VIII

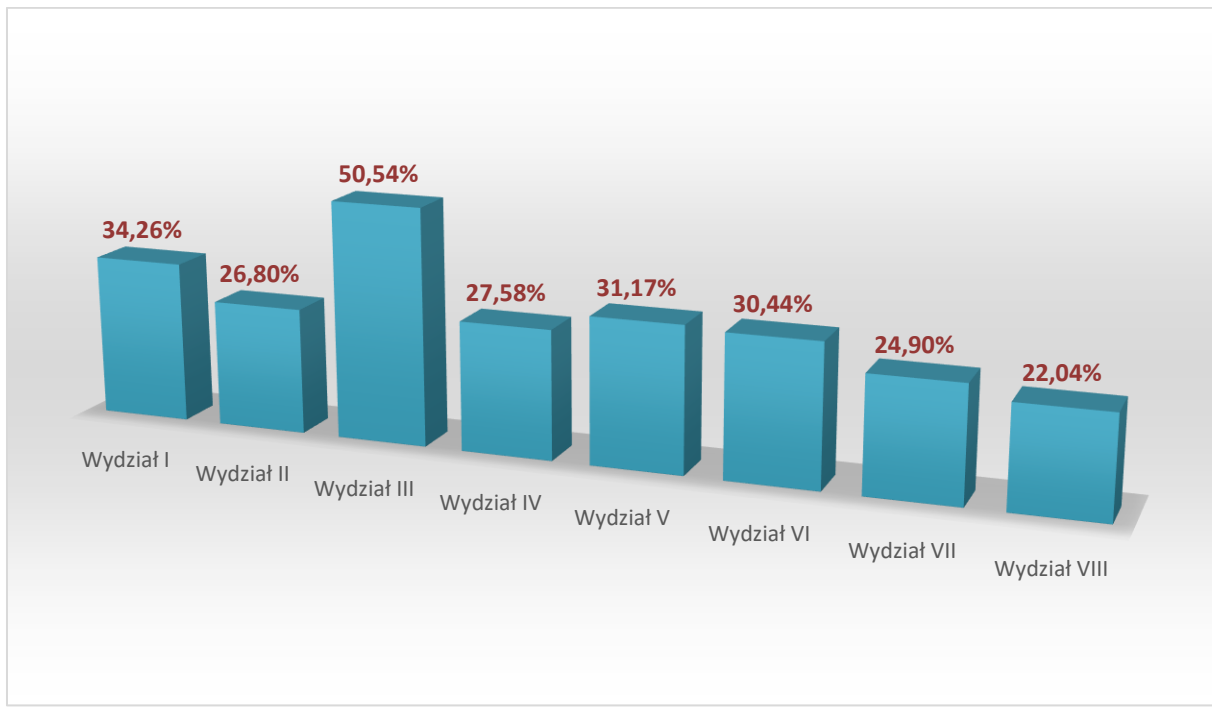
- W sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji Wydział miał do rozpoznania 1.157 spraw, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 226 spraw, wpływ w 2025 r. 931 spraw. Załatwiono 942 sprawy, w tym:
  - uwzględniono skargę w 186 sprawach,
  - oddalono skargę w 478 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 278 spraw.
- W sprawach ze skarg na bezczynność i przewlekłość organów Wydział miał do rozpoznania 154 sprawy, w tym pozostałość z 2024 r. wynosiła 17 spraw, wpływ w 2025 r. 137 spraw. Załatwiono 115 spraw, w tym:
  - uwzględniono skargę w 48 sprawach,
  - oddalono skargę w 25 sprawach,
  - załatwiono w inny sposób 42 sprawy.

Do załatwienia na rok 2026 pozostało ogółem 12.925 spraw, w tym 11.193 skargi na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji, 1.678 skarg na bezczynność i przewlekłość organów i 54 wnioski (SO).

2. Skargi kasacyjne.

Do 31 grudnia 2025 r. wpłynęły do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie 8.033 skargi kasacyjne, wniesione od orzeczeń wydanych w sprawach ze skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji oraz na bezczynność i przewlekłość organów. W odniesieniu do 25.930 skarg załatwionych w 2025 roku, (SA+SAB) na rozprawie lub posiedzeniu niejawnym, zaskarżalność stanowiła 31% i zmniejszyła się o 2% w stosunku do roku ubiegłego.

W poszczególnych Wydziałach zaskarżalność kształtowała się następująco:

Z ogólnej liczby 7.446 skarg kasacyjnych od orzeczeń WSA w Warszawie, jakie wpłynęły do Naczelnego Sądu Administracyjnego w 2025 r. – 5.411 skarg oddalono, 1.557 skarg uwzględniono, 1.261 skarg załatwiono w inny sposób.

3. Postępowanie mediacyjne i uproszczone.

W oparciu o dotychczasowe doświadczenia orzecznicze, należy stwierdzić, iż instytucja postępowania mediacyjnego znajduje nadal znikome zastosowanie praktyczne. W 2025 roku do rozpoznania w tym trybie Sąd nie skierował żadnej sprawy.

Natomiast wszczęte w 2024 r. jedno postępowanie mediacyjne nie zakończyło się mediacją (dokonaniem ustaleń co do sposobu załatwienia sprawy). Tym samym Sąd wyrokiem uchylił zaskarżoną decyzję.

Na wysokim poziomie utrzymuje się natomiast ilość spraw rozpoznawanych w trybie uproszczonym.

4. Zagadnienia związane z prawem pomocy.

Z analizy orzecznictwa z zakresu prawa pomocy za 2025 r. wynika, że dotychczasowa linia orzecznicza była utrwalana. Wnioski o przyznanie prawa pomocy były składane zarówno przez osoby fizyczne jak i osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej i rozpoznawane przy uwzględnieniu sytuacji majątkowej strony.

W tej kategorii na uwagę zasługuje postanowienie z dnia 4 grudnia 2025 r. sygn. akt II SA/Wa 1169/24, którym Sąd utrzymał w mocy postanowienie referendarza sądowego z dnia 28 kwietnia 2025 r. sygn. akt II SA/Wa 1169/24 w przedmiocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. W ocenie Sądu, z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2024 r. poz. 763), wynika, że niezbędnym wydatkiem jest tylko taki wydatek, którego konieczność poniesienia związana jest z ochroną w toku postępowania sądowego interesu prawnego mocodawcy oraz została udokumentowana. Potwierdzeniem poniesienia wydatku - nadania przesyłki pocztowej poleconej - jest druk „potwierdzenie nadania przesyłki poleconej”, nadanej w konkretnym dniu do oznaczonego adresata. Wydatek ten może być także potwierdzony oznaczeniami na kopercie, w której nadano przesyłkę. Natomiast, gdy pisma zostały złożone osobiście przez pełnomocnika w biurze podawczym Sądu, nie budzi wątpliwości, że wniosek pełnomocnika o zwrot wydatków stanowiących równowartość wysyłki przesyłek listowych poleconych, nie jest zasadny bowiem nie został przez pełnomocnika z urzędu poniesiony i udokumentowany.

Nie podlega również uwzględnieniu wniosek pełnomocnika z urzędu o zwrot kosztów przesyłki pocztowej (zażalenia), dotyczący zwrotu wydatków poniesionych przez niego w związku z pomocą prawną udzieloną z urzędu, z uwagi na brak podstaw do jego uwzględnienia. Wydatek ten nie został bowiem poniesiony w związku z ochroną interesu prawnego skarżącego, a w związku z interesem pełnomocnika.

5. Grzywny.

W związku z uchybieniami dostrzeżonymi w działalności organów administracji publicznej, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 55 § 1, art. 112, art. 149 § 2 i art. 154 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 ze zm.) dalej p.p.s.a. - wymierzył grzywny w 189 sprawach.

1. W trybie **art. 55 § 1** p.p.s.a. – w 2025 r. wpłynęło 186 wniosków. Grzywnę wymierzono natomiast w 68 sprawach na ogólną sumę 57 650 zł.
2. W trybie **art. 112** p.p.s.a. – w 2025 r. wpłynął 1 wniosek. Grzywnę wymierzono natomiast z urzędu w 6 sprawach na ogólną sumę 19 300 zł.
3. W trybie **art. 149 § 2** p.p.s.a. – na ogólną liczbę 682 wniosków w 2025 r. – grzywnę wymierzono w 73 sprawach (w tym w 10 sprawach grzywny orzeczono z urzędu) na ogólną sumę 380 500 zł.
4. W trybie **art. 154 § 1** p.p.s.a. – na ogólną liczbę 57 skarg jakie wpłynęły w 2025 r. – grzywnę wymierzono w 42 sprawach na ogólną sumę 150 100 zł.

6. Wystąpienia w trybie art. 155 § 1 p.p.s.a.

W toku postępowań sądowych przed WSA w Warszawie w 2025 r. stwierdzono trzy przypadki istotnego naruszenia prawa przez organy administracji publicznej, które stały się przedmiotem wystąpienia sygnalizacyjnego wystosowanego w trybie art. 155 § 1 p.p.s.a.

W jednej z tych spraw (sygn. akt VII SO/Wa 12/25) postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2025 r. Sąd poinformował Prezesa Rady Ministrów o istotnym naruszeniu prawa przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, polegającym na nieprzekazaniu skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę ze znacznym przekroczeniem ustawowego terminu na jej przekazanie.

Zgodnie z art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie

postępowania jest przedmiotem skargi. Natomiast § 2 ww. przepisu wskazuje, że organ, o którym mowa w § 1, przekazuje skargę sądowi wraz z kompletnymi i uporządkowanymi aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej otrzymania.

W omawianej sprawie skarga wpłynęła do organu w dniu 3 kwietnia 2024 r. Trzydziestodniowy termin na przekazanie skargi wraz z aktami sprawy upłynął zatem 6 maja 2024 r. (dni 3, 4, 5 maja 2024 r. były dniami wolnymi od pracy). Organ do momentu rozpoznania wniosku o wymierzenie grzywny nie przekazał skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wraz z odpowiedzią na skargę i aktami sprawy. Brak reakcji organu trwał ponad 15 miesięcy. W ocenie Sądu przekroczenie terminu przewidzianego przez art. 54 § 2 p.p.s.a. o ponad 15 miesięcy, stanowi uchybienie, które należy zakwalifikować jako znaczne. Ponadto organ nie ustosunkował się do złożonego wniosku nie przesyłając odpowiedzi na wniosek o wymierzenie grzywny.

Nieprzekazanie skargi do sądu administracyjnego przez tak długi okres stanowi istotne naruszenie prawa przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. W tym stanie rzeczy Sąd uznał zatem za właściwe na podstawie art. 155 § 1 p.p.s.a. poinformować o stwierdzonym naruszeniu.

II. ORZECZNICTWO – ZAGADNIENIA WYBRANE

1. Grunty warszawskie.

W sprawach dotyczących ustanowienia w trybie przepisów dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze miasta stołecznego Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279) prawa użytkowania wieczystego gruntów na rzecz osób, które prawa i roszczenia przewidziane w dekrecie nabyły w drodze umowy cywilnoprawnej - w związku poglądem prawnym przyjętym w uchwale składu 7 sędziów NSA z dnia 10 kwietnia 2024 r. sygn. akt I OPS 1/23 – Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w większości odnoszących się do tej problematyki orzeczeń wyrażał pogląd, że decyzje reprivatyzacyjne wydane wiele lat przed podjęciem uchwały w stosunku do takich osób, obarczone są wprawdzie wadą

prawną, ale nie wadą rażącego naruszenia prawa, w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. Wadliwość takich decyzji jest bowiem następstwem przyjętej przez organ, powszechnie akceptowanej w dacie wydania decyzji, wykładni przepisów dekretu warszawskiego, zweryfikowanej ostatecznie w przywołanej uchwale.

Jak wskazano m. in. w wyroku z dnia 27 lutego 2025 r. sygn. akt I SA/Wa 499/23 zagadnienie odmiennej wykładni art. 7 ust. 1 i ust. 2 dekretu w zakresie pojęcia „prawnego następcy właściciela”, ukształtowanej prawie 10 lat po wydaniu kontrolowanej decyzji, nie może być bowiem postrzegane w kategoriach oczywistego, „widocznego na pierwszy rzut oka” naruszenia prawa. Brak jest podstaw do skutecznego zarzucenia organowi, że wydając decyzję w 2014 r. w sposób oczywisty i dostrzegalny „na pierwszy rzut oka” zignorował treść art. 7 ust. 1 i ust. 2 dekretu warszawskiego w zw. z art. 28 k.p.a., czy też powszechnie przyjęty sposób rozumienia tych przepisów, w dacie wydania orzeczenia.

Analogiczny pogląd wyrażono w wyroku z dnia 15 maja 2025 r. sygn. akt I SA/WA 200/25, w którym dodatkowo zwracano uwagę, że „przyjęta przez Komisję optyka postrzegania kwestii zmiany sposobu wykładni art. 7 dekretu przy ocenie decyzji reprivatyzacyjnych wydanych w przeszłości (przed ową zmianą), w efekcie prowadziłyby do destabilizacji stanu prawnego ukształtowanego decyzją ostateczną i naruszenia praw nabytych z decyzji ostatecznej, co z pewnością nie leży w interesie publicznym i nie znajduje oparcia w przepisach prawa. Godziłoby to również w konstytucyjny standard wyrażający się w zasadach zaufania obywateli do państwa oraz ochrony praw nabytych.”

Odnotować jednak należy także pogląd wyrażony w wyroku z dnia 4 czerwca 2025 r. sygn. akt I SA/Wa 909/23, w którym skład orzekający dzieląc przedstawione wyżej zapatrywania co do braku możliwości uznania decyzji dekretowej wydanej w odniesieniu do nabywców roszczeń za rażąco naruszającą prawo wywiódł, że uczynienie beneficjentami decyzji reprivatyzacyjnej nabywców roszczeń, którzy przed datą podjęcia decyzji dokonali dalszego ich przeniesienia, stanowi wadę nieważności opisaną w art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a.

2. Przejęcie mienia na podstawie umów międzynarodowych.

W sprawie rozstrzygniętej wyrokiem z dnia 30 czerwca 2025 r. sygn. akt I SA/Wa 2565/24 WSA w Warszawie wywiódł, że prywatny właściciel nieruchomości nie ma legitymacji uprawniającej go do skutecznego zainicjowania postępowania wznowieniowego w sprawie zakończonej decyzją stwierdzającą przejście na rzecz Skarbu Państwa tej nieruchomości na podstawie międzynarodowej umowy o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych. Jak wskazywano w uzasadnieniu wyroku, kreujący przymiot strony interes prawny w rozumieniu art. 28 k.p.a. musi wynikać z przepisów prawa materialnego. Przejawia się on w tym, że dany podmiot działa bezpośrednio we własnym imieniu i ma roszczenie o przyznanie uprawnienia lub nałożenia bądź zwolnienia z obowiązku. Przy ocenie spełnienia przesłanek z art. 28 k.p.a. nie należy zaś stosować wykładni rozszerzającej. W konsekwencji postępowanie administracyjne może być wszczęte i prowadzone jedynie z udziałem uprawnionych do tego podmiotów. Odwołując się do treści art. 2a ust. 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o dokonywaniu w księgach wieczystych wpisów na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 634) Sąd stanął na stanowisku, że „stroną postępowania administracyjnego w sprawie stwierdzenia przejścia na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości lub prawa na podstawie międzynarodowej umowy o uregulowaniu wzajemnych roszczeń finansowych jest wyłącznie organ reprezentujący Skarb Państwa w sprawach gospodarowania nieruchomościami właściwy ze względu na położenie nieruchomości.” Skarżący natomiast podmiot do tego kręgu nie należał. Zasadnie zatem organ odmówił wznowienia postępowania z jego wniosku.

3. Służba Kontrwywiadu Wojskowego.

W tej kategorii spraw na uwagę zasługuje wyrok z dnia 3 lipca 2025 r. sygn. akt II SA/Wa 1763/24, którym Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził nieważność zaskarżonej decyzji i poprzedzającego ją rozkazu personalnego Szefa

Służby Kontrwywiadu Wojskowego w przedmiocie przeniesienia z dyspozycji na stanowisko służbowe z uwagi na rażące naruszenie prawa.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o służbie funkcjonariuszy SKW oraz SWW (Dz. U. z 2023 r. poz. 2098), funkcjonariusza można odwołać z zajmowanego stanowiska i przenieść do dyspozycji odpowiednia Szefa SKW albo Szefa SWW. Stosownie do treści art. 13 ust. 2, funkcjonariusz może pozostawać w dyspozycji odpowiednio Szefa SKW albo Szefa SWW, nieprzerwanie nie dłużej niż 12 miesięcy. Zgodnie zaś z art. 13 ust. 3 wskazanej powyżej ustawy, po upływie okresu o którym mowa w art. 13 ust. 2 funkcjonariusza przenosi się na określone stanowisko służbowe, a w razie niewyrażenia przez niego pisemnej zgody na przeniesienie na to stanowisko, funkcjonariusza zwalnia się ze służby z zachowaniem uprawnień przewidzianych dla funkcjonariuszy zwalnianych na podstawie art. 19 ust. 2 pkt. 7, chyba że spełnia warunki do zwolnienia ze służby na korzystniejszych warunkach.

Sąd podkreślił, że w świetle art. 13 ust. 3 ustawy o służbie funkcjonariuszy SKW oraz SWW, na podstawie tego przepisu można przenieść na stanowisko służbowe wyłącznie takiego funkcjonariusza, który znajduje się w dyspozycji Szefa SKW. Ponadto Sąd zauważył, że w niniejszej sprawie powyższe nastąpiło zanim strona skarżąca znalazła się w dyspozycji Szefa SKW, co zdaniem Sądu rażąco naruszyło art. 13 ust. 3 ustawy o służbie funkcjonariuszy SKW oraz SWW. Sąd zaznaczył, że ustawodawca wymaga – dla zgodnego z prawem przeniesienia z dyspozycji na stanowisko – wyrażenia pisemnej zgody przez funkcjonariusza, który znajduje się w dyspozycji Szefa SKW.

W ocenie Sądu należało stwierdzić, że zaskarżona decyzja Szefa SKW, jak i poprzedzający ją rozkaz personalny zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa, tj. art. 13 ust. 3 ustawy o służbie funkcjonariuszy SKW oraz SWW, co skutkowało wyeliminowaniem ich z obrotu prawnego ze skutkiem *ex tunc*.

4. Nadużycie prawa do informacji publicznej.

W sprawach z tego zakresu należy zwrócić uwagę na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 14 maja 2025 r. sygn. akt II SAB/Wa 125/25,

w którym stwierdzono, że nadużycie prawa do informacji publicznej polega na próbie korzystania z jego instytucji dla osiągnięcia celu innego aniżeli troska o dobro publiczne. Wskazano, że zaspokajanie indywidualnych (prywatnych) potrzeb w postaci pozyskiwania informacji wprawdzie publicznych, lecz przeznaczonych dla celów innych niż wyżej wymienione, winno być dokonywane na zasadach przyjętych dla danego rodzaju stosunków. W przypadku nadużycia tego prawa dochodzi do naruszenia obowiązku wyrażonego w przepisie art. 82 Konstytucji przez brak troski o dobro wspólne. Orzeczenie to po raz kolejny potwierdza, iż z charakteru konstrukcji nadużycia publicznego prawa podmiotowego, w tym również publicznego prawa dostępu do informacji publicznej, wynika, że zachowanie mające cechy nadużywania prawa nie powinno korzystać z ochrony prawnej. Niemniej jednak odmowa ochrony winna nastąpić nie przez zakwestionowanie przedmiotu określonego prawa, lecz poprzez odmowę realizacji roszczenia, które z niego wynika, czyli przez wydanie decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej. Zaakcentowano również, że nadużycie prawa do informacji publicznej może zachodzić dopiero wtedy, gdy prawo do dostępu do konkretnej informacji publicznej wnioskodawcy przysługuje, a co za tym idzie w pierwszej kolejności konieczne jest ustalenie, czy żądana informacja jest informacją publiczną.

5. Informacja publiczna a tajemnica przedsiębiorstwa.

Wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2024 r. sygn. akt II SA/Wa 2373/23 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego stwierdzając nieprawidłowe zastosowanie przepisu art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji w brzmieniu obowiązującym do 4 września 2018 r. Wedle oceny organu, dokonanej po ponownym rozpatrzeniu sprawy, przez tajemnicę przedsiębiorstwa rozumie się informacje techniczne, technologiczne, organizacyjne przedsiębiorstwa lub inne informacje posiadające wartość gospodarczą, które jako całość lub w szczególnym zestawieniu i zbiorze ich elementów nie są powszechnie znane osobom zwykle zajmującym się tym rodzajem informacji albo nie są łatwo dostępne dla takich osób, o ile uprawniony do

korzystania z informacji lub rozporządzania nimi podjął, przy zachowaniu należytej staranności, działania w celu utrzymania ich w poufności.

Omawianym orzeczeniem Sąd uchylając zaskarżoną decyzję doprecyzował, że wynikająca z art. 5 ust. 2 u.d.i.p. tajemnica przedsiębiorcy musi być oceniana w sposób obiektywny, oderwany od woli konkretnego podmiotu. W ocenie Sądu orzekającego, nie wystarczy bowiem, aby żądana informacja dotyczyła podmiotu, tj. aby odnosiła się do prowadzonej przez niego działalności i aby z jego woli była objęta tajemnicą - w takim bowiem przypadku tajemnicą przedsiębiorcy objęte byłoby wszystko, co przedsiębiorca arbitralnie uzna za taką tajemnicę, także na podstawie czynności kwalifikowanych – niezbędnym jest zatem aby przesłanki nieudzielenia informacji publicznej ze wskazanego powodu były omówione i wyjaśnione w sposób wyczerpujący i precyzyjny.

6. Podatek od towarów i usług - wysokość odsetek od opóźnionego zwrotu podatku.

W wyroku z dnia 10 kwietnia 2025 r. sygn. akt III SA/Wa 43/25 Sąd rozstrzygał, czy skarżąca miała prawo do odsetek w pełnej wysokości, przewidzianej w art. 87 ust. 7 ustawy o podatku od towarów i usług, czy też odsetek wskazanych w art. 87 ust. 2 zdanie trzecie tej ustawy, tj. w wysokości odpowiadającej opłacie prolongacyjnej.

Uchylając obydwie decyzje Sąd podzielił stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażone w wyroku z dnia 26 lutego 2025 r., sygn. akt I FSK 1611/21, zgodnie z którym zwrot różnicy podatku podlega odsetkom w wysokości odpowiadającej opłacie prolongacyjnej, w przypadku, gdy zastosowanie znajduje art. 87 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług. W przypadku braku zwrotu różnicy podatku w terminie z uwzględnieniem nieprzerwanego ciągu przedłużeń tego terminu, bądź dokonania zwrotu po zakończeniu weryfikacji w odpowiednim trybie, do odsetek znajdzie zastosowanie art. 87 ust. 7 ustawy o podatku od towarów i usług. W razie zakończenia weryfikacji nie ma podstaw do dalszego stosowania w zakresie odsetek art. 87 ust. 2 zdanie trzecie ustawy o podatku od towarów i usług. Art. 87 ust. 2 należy interpretować w taki sposób, że organem, o którym mowa w tym przepisie, jest organ pierwszej instancji, oraz że weryfikacja przez ten organ zasadności rozliczenia może

rozszerzać się na czas uruchomienia wymienionych w tym przepisie trybów postępowania w pierwszej instancji. Weryfikacja zasadności zwrotu nie rozciąga się zatem na postępowanie odwoławcze, postępowanie sądownoadministracyjne lub powtórne postępowanie przed organami podatkowymi.

Odnosząc powyższe do rozpatrywanej sprawy Sąd wskazał, że termin zwrotu różnicy podatku był przedłużany do czasu zakończenia weryfikacji rozliczenia skarżącej w postępowaniu podatkowym. Tę weryfikację zakończyło z kolei wydanie przez organ pierwszej instancji decyzji wymiarowej w dniu 29 października 2021 r. Wobec tego, zdaniem Sądu, po upływie tego terminu w zakresie odsetek zastosowanie powinien znaleźć art. 87 ust. 7 ustawy o podatku od towarów i usług. Miał bowiem miejsce inny przypadek, niż określony w art. 87 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług, w którym przewidziano wypłatę odsetek odpowiadających opłacie prolongacyjnej, gdy przeprowadzone przez organ czynności wykazały zasadność zwrotu.

7. Podatek od towarów i usług - pierwsze zasiedlenie.

Rozpoznając skargę na indywidualną interpretację WSA w Warszawie, w wyroku z dnia 14 maja 2025 r. sygn. akt III SA/Wa 335/25, rozstrzygnął, czy zbycie przez wnioskodawcę, będącego spółdzielnią mieszkaniową, lokali w drodze ustanowienia odrębnej ich własności oraz przeniesienia własności tych lokali na rzecz członków spółdzielni, oraz zbycie udziałów w gruncie (jako związane z pierwotną dostawą), a także w lokalu garażowym, nastąpi w ramach pierwszego zasiedlenia w rozumieniu art. 43 ust. 1 pkt 10 lit. a) w zw. z art. 2 pkt 14 lit. a) ustawy o podatku od towarów i usług.

Wątpliwości te pojawiły się na tle stanu faktycznego, w którym na gruncie dzierżawionym od gminy wybudowano budynki, a jego zabudowa nastąpiła na podstawie decyzji o pozwoleniu na budowę z 1997 r. Z kolei decyzją z 2000 r. udzielono pozwolenia na użytkowanie budynków. W 2000 r. nastąpiły przydziały lokali i miejsc postojowych konkretnym osobom. Lokale te i miejsca postojowe są obecnie użytkowane przez mieszkańców – członków spółdzielni. Okazało się jednak, w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, że ustanowienie na rzecz członków spółdzielczych

własnościowych praw do lokali oraz spółdzielczego własnościowego prawa do miejsc postojowych jest nieważne, a członkom nadal przysługuje jedynie ekspektatywa ustanowienia odrębnej własności lokali objętych ww. prawami, jak też nabycia udziałów w lokalu garażowym. Pytanie wnioskodawcy dotyczyło tego, czy zbycie lokali w drodze ustanowienia odrębnej ich własności oraz przeniesienia własności tych lokali na rzecz członków spółdzielni, oraz zbycie objętych ekspektatywami udziałów w lokalu garażowym będzie korzystało ze zwolnienia od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 10 ustawy o VAT.

Rozstrzygając te wątpliwości Sąd stwierdził, że taką sytuację, gdy wydano decyzję o pozwoleniu na użytkowanie i faktycznie przystąpiono do użytkowania budynków, traktuje się jako równoznaczną z ich pierwszym zasiedleniem. Nie chodzi więc o ponowną sprzedaż przedmiotowych lokali, albowiem sprzedaż tych lokali w sensie ekonomicznym już nastąpiła na rzecz członków spółdzielni. W ramach tej samej transakcji nastąpi jedynie dopełnienie już zawartych umów o wybudowanie lokali i ustanowienie spółdzielczych praw do lokali, na rzecz stron tych umów. Nabywcy lokali nie będą uiszczać ponownie ceny sprzedaży, a jedynie uzupełnią wkład budowlany w zakresie, w jakim nie został on jeszcze rozliczony, a w szczególności w zakresie uiszczenia ceny za grunt. Nie oznacza to jednak, że proces przeniesienia własności nieruchomości zostanie dopiero wówczas „zamknięty”, lecz co najwyżej, że zostanie rozliczona, ewentualnie skorygowana (biorąc pod uwagę wspomnianą „cenę za grunt”) podstawa opodatkowania (wartość już dokonanej transakcji).

Uchylając zaskarżoną interpretację Sąd zobowiązał organ do ponownej analizy pytań wnioskodawcy z uwzględnieniem stanowiska Sądu, że zbycie przez wnioskodawcę lokali w drodze ustanowienia odrębnej ich własności oraz przeniesienia własności tych lokali na rzecz członków spółdzielni oraz zbycie udziałów w gruncie (jako związane z pierwotną dostawą), a także w lokalu garażowym, nastąpi w ramach pierwszego zasiedlenia w rozumieniu art. 43 ust. 1 pkt 10 lit. a) w zw. z art. 2 pkt 14 lit. a) ustawy o podatku od towarów i usług.

8. Podatek od towarów i usług - pojęcie „koszty stałe” w kontekście wynagrodzenia za usługę.

W wyroku z dnia 21 sierpnia 2025 r. sygn. akt III SA/Wa 1116/25, Sąd orzekał w sprawie zmiany interpretacji indywidualnej, w której istota sporu wymagała rozstrzygnięcia, czy „zwrot kosztów stałych (ogólnych)” stanowi, tak jak twierdził organ, element zapłaty za wykonaną przez wykonawcę usługę budowlaną, czy też, jak twierdziła skarżąca spółka, stanowi odszkodowanie z tytułu dodatkowych kosztów poniesionych przez wykonawcę w związku z opóźnieniami w realizacji wspomnianej usługi. Z opisu sprawy wynikało, że skarżąca i wykonawca zawarli umowę, której przedmiotem było wykonanie robót budowlanych polegających na przebudowie, rozbudowie, remoncie i dociepleniu zabytkowego budynku. Zakres robót budowlanych określony został zgodnie z umową w dokumentacji projektowej, specyfikacjach technicznych wykonania i odbioru robót oraz w ofercie wykonawcy. Wykonanie przedmiotu umowy miało nastąpić w terminie 18 miesięcy od dnia podpisania umowy. Umowa nie została zrealizowana w pierwotnie przewidzianym terminie, a na mocy kolejnych aneksów termin ten był wielokrotnie wydłużany przez strony. Przyczyną tego były utrudnienia związane z dokumentacją projektową. Zdaniem wykonawcy przyczyny te stanowiły czynnik uniemożliwiający rozpoczęcie, prowadzenie części robót i ich zakończenie w pierwotnym terminie przedstawionym w ofercie wykonawcy. Wykonawca otrzymał wynagrodzenie stanowiące zwrot kosztów stałych poniesionych w związku z wydłużeniem terminu realizacji inwestycji, na które składały się m.in. koszty wynagrodzeń pracowników, koszty najmu, utrzymania i eksploatacji pojazdów służbowych, koszty eksploatacji biura czy też koszty ogólne zarządu.

Oddalając skargę Sąd podkreślił, że opisane we wniosku „koszty stałe” to w istocie rzeczy koszty ściśle związane z procesem budowlanym i zakresem świadczonych przez wykonawcę usług, tyle, że wyższe, gdyż ponoszone dłużej niż pierwotnie zakładano. Gdyby strony przyjęły, że ponosi je usługodawca, to koszty te stanowiłyby dla niego koszt prowadzonej działalności, niebędący elementem kalkulacyjnym wynagrodzenia za wykonaną usługę, być może pokryte częściowo lub w całości z zakładanego zysku lub wręcz powodujące po stronie spółki stratę.

W sytuacji zaś, gdy to usługobiorca pokrywa te koszty, stanowią one element wspomnianego wynagrodzenia, czyli zapłatę, którą usługodawca otrzymał lub ma otrzymać od usługobiorcy. Sąd stwierdził zatem, że pojęcie „zwrot kosztów stałych” nie stanowi wypłaty odszkodowania, albowiem jest on ściśle związany ze świadczeniem usługi, której koszt jest finalnie wyższy z uwagi na dłuższy czas jej wykonywania, wywołany niesprzyjającymi okolicznościami. Ów „zwrot kosztów stałych” winien zatem zostać uznany za ekwiwalent poczynionych przez usługodawcę nakładów celem finalizacji inwestycji, a w konsekwencji za element kalkulacyjny otrzymanego przezeń wynagrodzenia. Sąd uznał zatem, że płatność wynikająca z zawartego porozumienia nie wynikała ze skutku niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania i nie jest rekompensatą za szkodę, lecz stanowi wynagrodzenie za odpłatne świadczenie usług w rozumieniu art. 8 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług.

9. Podatek od towarów i usług - zwolnienie z podatku usług logopedów.

W wyroku z dnia 14 lutego 2025 r. sygn. akt III SA/Wa 2555/24, WSA w Warszawie orzekał w sprawie interpretacji indywidualnej, w której istota sporu dotyczyła możliwości zastosowania zwolnienia od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a) ustawy o podatku od towarów i usług do organizowanych szkoleń dla logopedów, którym aktualna wiedza teoretyczna z zakresu logopedii jest niezbędna do wykonywania zawodu. Wspomniany przepis stanowi, że zwalnia się z podatku usługi kształcenia zawodowego lub przekwalifikowania zawodowego, inne niż wymienione w pkt 26, prowadzone w formach i na zasadach przewidzianych w odrębnych przepisach. Jak wynikało z wniosku o wydanie interpretacji, skarżący nie posiadał akredytacji w rozumieniu przepisów o systemie oświaty w zakresie świadczonych usług szkoleniowych i nie było planowane (co do zasady), aby usługi szkoleniowe były finansowane w całości, czy w co najmniej 70%, ze środków publicznych.

Sąd podkreślił, że sytuacja podmiotu prowadzącego kursy doszkalające w dziedzinie logopedii jest o tyle specyficzna, że w Polsce obecnie nie ma uregulowanej ustawowo sytuacji prawnej dotyczącej wymagań, które musi spełniać osoba nazywająca siebie logopedą. Sąd dostrzegł, że brak jest odrębnych przepisów określających formę

i zasady kształcenia oraz dokształcania zawodowego dla logopedów. Brak powyższych regulacji prawnych skutkuje tym, że również publiczne instytucje oświatowe mają zbliżoną do skarżącego swobodę, ale nie dowolność, w kształtowaniu programu nauczania. Nie oznacza to, że skarżący nie realizuje celów podobnych do instytucji publicznych. Z faktu braku regulacji w powyższym zakresie organ nie może wyciągać negatywnych konsekwencji dla skarżącego, argumentując, że ma on pełną swobodę co do organizacji szkoleń, bowiem podmioty publiczne posiadające akredytację w rozumieniu przepisów o systemie oświaty działają w takich samych warunkach prawnych w zakresie szkoleń dla logopedów, tj. w braku jakichkolwiek regulacji prawnych. Jeżeli natomiast chodzi o programy nauczania, to skarżący nie będzie wprawdzie działał w oparciu o konkretne programy nauczania zaakceptowane przez instytucje państwowe (ponieważ ich nie ma), ale prowadzona przez skarżącego współpraca z uczelniami wyższymi (także w oparciu o listy intencyjne i umowy) zapewni zgodność szkoleń z najnowszą wiedzą logopedyczną, a szkolenia prowadzone przez skarżącego będą uzupełnieniem i rozwinięciem programu studiów logopedycznych.

Zdaniem Sądu możliwość skorzystania przez stronę ze zwolnienia usług szkoleniowych z podatku VAT zależy od tego, czy skarżący jest instytucją, której cele uznane mogą zostać za podobne do celów podmiotu publicznego. Skarżący, poza wykonywaniem podstawowych zadań związku zawodowego, polegających na obronie interesów zbiorowych i indywidualnych pracowników, prowadzi również działalność edukacyjną w zakresie logopedii. Wynika to ze statutu skarżącego, gdzie wśród jego celów wymieniono podejmowanie działań na rzecz podnoszenia standardów kształcenia logopedów, a do zadań zaliczono prowadzenie działalności szkoleniowej. Sąd uznał, że opisane we wniosku o wydanie interpretacji inicjatywy stanowią przejaw dbałości skarżącego o wysokie standardy usług świadczonych przez logopedów oraz mają na celu zapewnienie prowadzenia profilaktyki, diagnozy i terapii logopedycznej przez logopedów posiadających odpowiednie kompetencje, którzy systematycznie pogłębiają swoją wiedzę. Zdaniem Sądu działanie to należy ocenić jako podejmowane w interesie całego społeczeństwa. W konsekwencji Sąd, uwzględniając skargę, stwierdził, że organ

niezasadnie odmówił zastosowania art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a) ustawy o podatku od towarów i usług.

10. Podatek dochodowy od osób prawnych - podatek u źródła (WHT) od odsetek i zasada look-through approach.

W wyroku z dnia 25 czerwca 2025 r. sygn. III SA/Wa 665/25 (inne sygnatury dotyczące opisanego zagadnienia: III SA/Wa 665/25, III SA/Wa 670/25, III SA/Wa 673/25) Sąd orzekł, że Polska spółka dokonująca wypłaty odsetek od pożyczki na rzecz podmiotu, który nie jest ich rzeczywistym właścicielem (tzw. beneficial owner), ma prawo zastosować zasadę „look-through approach” (transparentności). W konsekwencji płatnik jest uprawniony do określania skutków podatkowych, w tym swoich obowiązków, w odniesieniu do sytuacji podatkowej podmiotu lub podmiotów będących rzeczywistym właścicielem tych odsetek. Brak statusu rzeczywistego właściciela u bezpośredniego odbiorcy płatności (pośrednika) wyklucza uznanie go za podatnika, ponieważ nie uzyskuje on trwałego przysporzenia majątkowego w rozumieniu art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2025 r., poz. 278). Status podatnika należy przypisać rzeczywistemu właścicielowi, u którego warunek trwałości przychodu jest zachowany.

11. Podatek dochodowy od osób prawnych - możliwość zastosowania zasady look-through approach do dywidend.

W wyroku z dnia 24 czerwca 2025 r. sygn. III SA/Wa 667/25 (inne sygnatury dotyczące opisanego zagadnienia: III SA/Wa 875/25, III SA/Wa 811/25, III SA/Wa 788/25, III SA/Wa 792/25) Sąd uznał za błędne stanowisko organu, że zasada „look-through approach” nie może mieć zastosowania do wypłacanych dywidend. Płatnik, którego jedyny udziałowiec (podmiot holenderski) nie jest rzeczywistym właścicielem dywidend, ma prawo stosować tę zasadę i określać skutki podatkowe w odniesieniu do podmiotów będących rzeczywistym właścicielem dywidend (inwestorów). W sytuacji

stosowania zasady look-through approach, możliwość zastosowania zwolnienia z podatku u źródła (WHT) wynikającego z art. 22 ust. 4-6 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych lub właściwej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania (UPO) powinna być oceniana w odniesieniu do rzeczywistego właściciela dywidend, a nie do podmiotu pośredniczącego. Polska spółka, będąca płatnikiem, ma obowiązek weryfikacji statusu rzeczywistego właściciela (tzw. beneficial owner) zarówno przy wypłacie odsetek, jak i dywidend, w celu zastosowania preferencji podatkowych wynikających z UPO lub prawa krajowego.

12. Podatek dochodowy od osób prawnych - ustalanie dochodu zagranicznego dla potrzeb limitu odliczenia podatku zapłaconego w państwie źródła.

W wyroku z dnia 15 lipca 2025 r. sygn. III SA/Wa 1239/25 Sąd uznał, że w celu prawidłowego ustalenia limitu odliczenia podatku zapłaconego za granicą (zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych), polski podatnik jest zobowiązany do określenia wartości dochodu zagranicznego na gruncie krajowych przepisów podatkowych, nawet jeśli w państwie źródła podatek jest pobierany od przychodu, a nie od dochodu. Oznacza to, że przychód zagraniczny powinien zostać ustalony zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, zaś koszty uzyskania tego przychodu powinny zostać ustalone zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych. Dopiero tak wyliczony dochód stanowi podstawę do obliczenia limitu odliczenia podatku zapłaconego za granicą. W przypadku poboru podatku zagranicznego od przychodu (a nie dochodu), polski podatnik ma obowiązek ustalić dochód zagraniczny do limitu odliczenia na podstawie krajowych przepisów ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (art. 18 ust. 1 w zw. z art. 15).

13. Podatek dochodowy od osób fizycznych – wymóg dotrzymania terminu na wybór ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych i skuteczność wyboru ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych poprzez oznaczenie formularza (np. PIT-28) w tytule przelewu zaliczki.

W wyroku z 29 kwietnia 2025 r. sygn. III SA/Wa 318/25 Sąd wypowiedział się w zakresie bezwzględnego wymogu dotrzymania terminu na wybór ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych (art. 9 ust. 1b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych; tekst jedn.: Dz. U. z 2025 r., poz. 163). Niedotrzymanie ustawowego terminu na złożenie oświadczenia o wyborze opodatkowania w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych skutkuje brakiem skutecznego wyboru tej formy opodatkowania. Zapłata zaliczki na ryczałt dokonana po terminie jest nieskuteczna. Ponadto, zasada kontynuacji wyboru formy opodatkowania (art. 9 ust. 1b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych) nie ma zastosowania, jeśli wybór w roku bazowym był nieskuteczny z uwagi na uchybienie terminowi.

Z kolei w wyroku z dnia 30 stycznia 2025 r. sygn. III SA/Wa 2278/24 Sąd orzekł, że wymóg złożenia oświadczenia na piśmie o wyborze opodatkowania w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych (art. 9a ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych) należy interpretować szeroko, przyjmując znaczenie potoczne. Skuteczny wybór ryczałtu jest dokonany, jeśli podatnik w ustawowym terminie zawarł w tytule przelewu zaliczki na podatek informację wskazującą na zryczałtowany podatek dochodowy (np. oznaczenie PIT-28), ponieważ ta forma utrwalenia wypowiedzi skierowanej do organu spełnia wymóg pisemności.

14. Podatek dochodowy od osób fizycznych - sponsorowanie udziału lekarza w konferencji jako przychód z innych źródeł (art. 20 ust. 1 ustawy) - brak zwolnienia dietowego.

W wyroku z dnia 24 lipca 2025 r. sygn. III SA/Wa 926/25 Sąd orzekł, że wartość sfinansowanych przez spółkę wydatków związanych z udziałem lekarzy (będących

odrębnymi podmiotami) w konferencjach (obejmujących przejazd, zakwaterowanie, wyżywienie) stanowi dla nich przychód z nieodpłatnych świadczeń, klasyfikowany do źródła przychodów z innych źródeł (art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych). Przychód ten nie korzysta ze zwolnienia przewidzianego dla diet z tytułu podróży służbowych (art. 21 ust. 1 pkt 16 lit. b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych), co nakłada na spółkę obowiązek sporządzenia informacji PIT-11.

15. Podatek od czynności cywilnoprawnych - umowa wielostronna jako jedno zdarzenie prawno-gospodarcze.

Kwestią sporną w sprawie o sygn. III SA/Wa 548/25 było rozstrzygnięcie, czy skarżącym przysługuje zwolnienie, o którym mowa w art. 9 pkt 17 ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 295), w sytuacji w której przedmiotem nabycia przez skarżących były udziały w nieruchomości zabudowanej budynkiem mieszkalnym: tj. udział 5/6 części do majątku wspólnego skarżących oraz udział w 1/6 części do majątku odrębnego skarżącej. Wyrokiem z dnia 22 maja 2025 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie stwierdził, że w analizowanym stanie faktycznym nie mamy do czynienia z sytuacją, w której jedno z kupujących na podstawie umowy sprzedaży nieruchomości nabyło i zbyło ten sam udział drugiemu małżonkowi (kupującemu). Transakcja od strony kupujących przebiegła w ten sposób, że na podstawie jednej umowy, jednego zdarzenia prawno-gospodarczego, kupujący nabyli do majątku wspólnego 5/6 udziału w nieruchomości, oraz 1/6 udziału w nieruchomości nabyła kupująca do majątku odrębnego. Powyższe skutkowało tym, że kupujący na podstawie umowy nabyli łącznie 100% udziałów w nieruchomości (budynku mieszkalnym). Transakcje zawarte należy zatem traktować jako jedną umowę wielostronną, transakcje stanowiące jedno zdarzenie prawno-gospodarcze. Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy transakcje objęte aktem notarialnym, stanowiły jedno zdarzenie prawno-gospodarcze. W ich wyniku bowiem skarżący zrealizowali zamiar skupienia „w jednym ręku” 100% udziałów w nieruchomości. Ponadto każde ze skarżących (z osobna) spełniało

dotatkowy warunek zwolnienia, wymagany przepisem art. 9 pkt 17 ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych.

16. Podatek od nieruchomości - przesłanka „udostępniania infrastruktury kolejowej”.

W wyroku z dnia 24 lipca 2025 r. sygn. III SA/Wa 1381/25 Sąd stwierdził, że interpretując przesłankę „udostępniania infrastruktury kolejowej” wystarczy, że infrastruktura kolejowa jest faktycznie wykorzystywana przez licencjonowanego przewoźnika kolejowego. Ponadto Sąd zwrócił uwagę, że organ II instancji błędnie zastosował art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2025 poz. 707), różnicując poszczególne budowle spółki, a więc oceniał przesłanki z art. 7 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w odniesieniu do poszczególnych budowli, zamiast w odniesieniu do infrastruktury kolejowej jako całości. Sąd podkreślił, że organom podatkowym umknęło do czego służyły sporne budowle energetyczne 3KV (transformatory i powiązane z nimi instalacje) przekształcające prąd zmienny w prąd stały i jak były faktycznie wykorzystywane. Wskutek powyższego Sąd przyjął, że doszło do naruszenia art. 122, art. 187 § 1 i art. 191 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, ponieważ postępowanie dowodowe nie zostało przeprowadzone pod właściwym kątem.

17. Podatek od nieruchomości - opodatkowanie „kontenerów mobilnych”.

W wyroku z dnia 26 marca 2025 r. sygn. akt III SA/Wa 2418/24 Sąd podzielił poglądy wyrażone w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. SK 48/15, zgodnie z którym art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w zakresie, w jakim umożliwia uznanie za budowlę obiektu budowlanego, który spełnia kryteria bycia budynkiem, przewidziane w art. 1a ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy, jest niezgodny z zasadą szczególnej określoności regulacji daninowych, wywodzoną z art. 84 w związku z art. 217, w związku z art. 64

ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd zwrócił uwagę, że przyjęcie poglądu odmiennego, doprowadziłoby do opodatkowania podatkiem od nieruchomości takich obiektów tymczasowych wymienionych w art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane jak np. barakowozy, co zdaniem Sądu stoi w rażącej sprzeczności nawet z samą nazwą podatku, który winien obejmować nieruchomości, nie zaś obiekty będące swego rodzaju pojazdami. Naruszyłyby to również zasadę ustanowioną w art. 2a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, poprzez wybór wariantu interpretacyjnego przepisów prawa materialnego - ustawy o podatkach i opłatach lokalnych – niekorzystnego dla podatnika. Tym samym za zasadny uznano zarzut naruszenia art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, przez jego błędną wykładnię, polegającą na nieuprawnionym zakwalifikowaniu kontenerów jako budowli w rozumieniu tego przepisu, pomimo tego, że nie zostały one wprost wymienione jako budowle w art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, ani w innych przepisach tej ustawy lub załącznikach do niej.

18. Podatek od nieruchomości - pojęcia „przegrody budowlanej” oraz „dachu” w przypadku garażu wielopoziomowego.

W wyroku z dnia 29 kwietnia 2025 r. sygn. III SA/Wa 438/25 Sąd wskazał, że organ prawidłowo uznał garaże wielopoziomowe za budynki. Sąd wskazał, że określenie: „wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych” zawiera w istocie dwie cechy: wydzielenie z przestrzeni i przegroda budowlana. Pojęcia konstruuujące wskazaną przesłankę – „wydzielenia z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych” nie zostały opisane w legalnych definicjach. Zwrócono uwagę, że kiedy odwołać się do znaczenia pojęć użytych w tej przesłance, przyjętych w języku polskim, wydzielić oznacza oddzielić, odłączyć, wyodrębnić; przegroda jest opisana jako to, co przegradza, dzieli, przedziela. Tak więc w ocenie Sądu funkcją przegrody budowlanej obiektu budowlanego ma być wyodrębnienie tego obiektu z przestrzeni zewnętrznej w taki sposób, gdzie da się co do zasady opisać, która część przestrzeni ogólnej należy do przestrzeni obiektu, a która jest przestrzenią zewnętrzną w stosunku do obiektu, da się określić położenie dowolnego obiektu, że znajduje się on w obiekcie

lub w przestrzeni zewnętrznej poza obiektem (przy czym możliwe są sytuacje, że obiekt przestrzenny znajduje się częściowo w obiekcie jak i poza nim, chociażby jak człowiek wychylający się z okna). Podkreślono, że dla wyodrębnienia przegród budowlanych z większego zbioru pojęciowego przegród, konieczne jest posiadanie przez przegrodę charakteru budowlanego. Aby przegrody miały charakter budowlany, powinny być ujęte w procesie budowlanym, począwszy od etapu projektowania i powinny stanowić trwałe element obiektu budowlanego, wykonany w ramach prac budowlanych. Pojęcia przegrody budowlanej, o którym mowa w art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych nie można zawężyć do ściany w tradycyjnym rozumieniu tego słowa, ale należy objąć tą kategorią również takie elementy struktury budynku, jak np. filary, słupy czy kolumny, które w sensie konstrukcyjnym mogą pełnić tę samą funkcję co ściana i które strukturalnie wydzielają budynek lub jego część z przestrzeni. Sąd skonkludował, że opisane w dokumentacji technicznej przegrody budowlane spełniają wymóg wydzielenia obiektu z przestrzeni w sposób pozwalający na zakwalifikowanie obiektu jako budynku. Za bezpodstawne uznano również twierdzenia skarżącej, że analizowane obiekty nie mają dachu. Sąd wskazał, że pojęcie „dachu” nie jest prawnie zdefiniowane, jednak jego znaczenie językowe przy uwzględnieniu wiedzy w zakresie budownictwa dostępnej nawet dla laika jest oczywiste. Dach to trwale związany z obiektem budowlanym jego element przykrywający obiekt od góry, mający funkcję ochrony przed opadami atmosferycznymi. Słusznie więc w ocenie Sądu organ uznał za dach stropodach na garażach, który pełni funkcję ochrony przed opadami. Fakt, że dach jest przystosowany do pełnienia funkcji parkingu (otwartego), nie pozbawia go cechy polegającej na ochronie przed opadami atmosferycznymi.

19. Podatek od nieruchomości - opodatkowanie stacji redukcyjno-pomiarowej oraz parownicy.

W wyroku z dnia 10 czerwca 2025 r. sygn. III SA/Wa 564/25 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie przyjął, że organy podatkowe powinny dokonać następujących ustaleń: 1. Czy stacja redukcyjno-pomiarowa, a w szczególności

elementy technologiczne umieszczone wewnątrz kontenera, może zostać uznana za stację paliw w rozumieniu załącznika do ustawy – Prawo budowlane (tj. obiekt budowlany kategorii XX), w tym czy jest możliwe wyodrębnienie urządzeń znajdujących się wewnątrz obudowy kontenerowej, czy też jest to jedna budowla pełniąca funkcję stacji paliw; 2. czy i ewentualnie jaki jest związek funkcjonalny parownic jako urządzeń technicznych (budowlanych) odpowiednio ze zbiornikiem magazynowym LNG oraz ze stacją redukcyjno-pomiarową (ew. z obiektem kontenerowym), w szczególności czy jest to związek bezpośredni i konieczny do gospodarczego wykorzystania tych obiektów budowlanych. W kontekście pierwszego obiektu budowlanego, Sąd wyjaśnił, że za budowle dla celów podatkowych mogą zostać uznane nie tylko budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 prawa budowlanego, lecz również wymienione w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej. Natomiast załącznik do ustawy – Prawo budowlane wymienia, jako jedną z odrębnych kategorii budowlanych (kategoria XX), stacje paliw. O ile jednak z punktu widzenia prawa budowlanego (np. uzyskania pozwolenia na budowę, naliczenia opłaty za przystąpienie do użytkowania bez dopełnienia odpowiednich formalności, kwoty za tzw. legalizację samowoli budowlanej) tego rodzaju wyróżnienie, identyfikujące stację paliw (...) jako jeden obiekt, jest zrozumiałe, o tyle nie przystaje do rozwiązań legislacyjnych dotyczących opodatkowania określonych obiektów budowlanych podatkiem od nieruchomości. Z perspektywy ustawy o podatkach i opłatach lokalnych stacja taka stanowi najczęściej kompleks obiektów budowlanych, w skład którego wchodzić mogą budynek, podziemne zbiorniki magazynowe paliw płynnych, podziemne i naziemne zbiorniki gazu płynnego, odmierzacze paliw płynnych czy gazowych i inne urządzenia techniczne. Wedle Sądu każdy z tych obiektów wymaga samodzielnej oceny pod kątem możliwości objęcia zakresem przedmiotowym podatku od nieruchomości. Za zasadną uznał Sąd krytykę stanowisko spółki w zakresie potraktowania rzeczonych obiektów budowlanych (współ z urządzeniami technicznymi umieszczonymi w kontenerowej obudowie) jako składowych jednej budowli, bowiem w spornej decyzji przedstawiono w tym kontekście wyjaśnienie dotyczące technicznych funkcji stacji redukcyjno-pomiarowych, w tym zwłaszcza urządzeń stanowiących wyposażenie omawianej konstrukcji, wywodząc z tego,

że kontener (obudowa) jest funkcjonalnie powiązana z elementami wyposażenia stacji redukcyjno-pomiarowej. Z analizy tej wynika jednak tylko tyle, że opisano jak działa stacja redukcyjno-pomiarowa. Nie jest natomiast jasne, dlaczego zdaniem organu sposób działania takiej stacji, tj. redukcja, uzdatnienie pomiarów lub rozdział gazu, wypełnia definicyjne cechy stacji paliw. W decyzji nie wyjaśniono podstaw tego twierdzenia, zaś w ocenie Sądu kwalifikacja taka wymaga wiadomości specjalnych. Analogicznych uchybień dopatrył się Sąd w zakresie kwalifikacji prawnej parownic, jako funkcjonalnie związanych z ze zbiornikiem magazynowym LNG (dot. parownic odbudowy ciśnienia) oraz ze stacją redukcyjno-pomiarową (dot. parownic roboczych).

20. Postępowanie egzekucyjne w administracji - dopuszczalność prowadzenia egzekucji z uwagi na ograniczenie odpowiedzialności spadkobiercy.

W wyroku z dnia 22 stycznia 2025 r. sygn. III SA/Wa 2377/24 Sąd odnosząc się do dopuszczalności prowadzenia egzekucji administracyjnej z uwagi na ograniczenie odpowiedzialności strony, jako spadkobiercy, za długi spadkowe, za błędny uznał pogląd strony skarżącej, zgodnie z którym z uwagi na nabycie spadku z dobrodziejstwem inwentarza, prowadzenie egzekucji zmierzającej do wyegzekwowania należności ponad wartość określoną w spisie inwentarza jest niedopuszczalne. Sąd podzielił stanowisko organu administracji, zgodnie z którym składana w trybie art. 54 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji skarga nie może stanowić konkurencyjnego środka zaskarżenia, a jej ograniczony zakres sprawia, że w ramach skargi nie mogą być badane kwestie związane z bezpodstawnym, zdaniem strony skarżącej, egzekwowaniem obowiązku ponad kwotę należności, jaka wynika z ograniczenia odpowiedzialności spadkobiercy za długi spadkowe. Sąd podkreślił, że zarzut ten nie może być przedmiotem badania w postępowaniu wszczętym w trybie skargi na czynności egzekucyjne, bowiem wykracza poza ramy tego postępowania. Natomiast może on być przedmiotem odrębnego postępowania, prowadzonego w trybie zarzutów wniesionych na podstawie art. 33 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, co jest przedmiotem odrębnego postępowania.

21. Postępowanie egzekucyjne w administracji - możliwość wszczęcia ponownej egzekucji administracyjnej w przypadku funkcjonowania w obrocie prawnym postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

Rozstrzygnięta wyrokiem z dnia 15 lipca 2025 r. sygn. III SA/Wa 742/25 sprawa dotyczyła dopuszczalności ponownego wszczęcia postępowania egzekucyjnego w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego z przyczyn określonych w art. 59 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Sąd zgadzając się z zarzutami strony skarżącej, podzielił stanowisko prezentowane w orzecznictwie i piśmiennictwie, zgodnie z którym funkcjonowanie w obrocie prawnym postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego nie wyklucza możliwości wszczęcia ponownej egzekucji administracyjnej, jeśli zostaną unicestwione przesłanki umorzenia postępowania egzekucyjnego. Jednakże zarówno organ pierwszej, jak i drugiej instancji, wskazały w zasadzie jedynie, że umorzenie postępowania egzekucyjnego nie jest równoznaczne z umorzeniem dochodzonej od zobowiązanej należności i nie ma powagi res iudicata. Nie wskazały jednak wprost w jaki sposób interpretują przepisy art. 61 § 1 oraz art. 59 § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji i nie wskazały na jakiej podstawie ponownie wszczęto postępowanie egzekucyjne. Według Sądu nieprawidłowa interpretacja zarówno przez organ pierwszej, jak i drugiej instancji przepisów art. 33 § 2 pkt 1 w zw. z art. 34 § 2 pkt 3 lit. a ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji doprowadziła do błędnego uznania, iż zarzut sformułowany przez stronę skarżącą był już przedmiotem innego postępowania administracyjnego i sądowego.

22. Ordynacja podatkowa - wznowienie postępowania podatkowego.

W wyroku z dnia 22 stycznia 2025 r. sygn. akt III SA/Wa 2212/24 Sąd wskazał, że uchylenie decyzji wymiarowych określających wysokość zobowiązania podatkowego, za którego odpowiedzialność przeniesiono na skarżącego, zgodnie z art.

240 § 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz.U. z 2025 r. poz. 111) stanowi przesłankę wznowienia postępowania podatkowego w sprawie dotyczącej odpowiedzialności za zobowiązania podatkowe skarżącego. Na dzień złożenia wniosku o wznowienie w obrocie prawnym nie było bowiem decyzji określających zaległości podatkowe spółki.

Sąd, uwzględniając skargę, podniósł, że organ jest co do zasady związany podstawą prawną wznowienia wskazaną przez podatnika. Skarżący takiej podstawy upatrywał w art. 240 § 1 pkt 4 Ordynacji podatkowej, a więc w tym, że bez własnej winy nie brał udziału w postępowaniu zakończonym kwestionowaną decyzją ostateczną. Niemniej jednak Sąd stwierdził, że organ podatkowy nie może nie widzieć, że strona podawała także okoliczności, które uzasadniają wszczęcie postępowania wznowieniowego na podstawie art. 240 § 1 pkt 7 Ordynacji podatkowej. W ocenie Sądu sam fakt braku podania właściwej podstawy prawnej wznowienia nie zwalania organu z obowiązku uwzględnienia faktu uchylecia decyzji wymiarowych wydanych wobec spółki, o czym skarżący informował w piśmie procesowym inicjującym wznowienie postępowania. Zdaniem Sądu, gdy żądanie strony jest zredagowane niezręcznie, w sposób niedostatecznie zrozumiały bądź budzący wątpliwości, organ administracji ma obowiązek wyjaśnić rzeczywistą wolę strony inicjującej postępowanie. Powyższe wynika z ogólnych zasad postępowania, tj. zasady prawdy obiektywnej, zasady prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie do organów zasady należytego i wyczerpującego informowania strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ich prawa i obowiązki będące przedmiotem postępowania. Wątpliwości co do sensu podania i intencji jego autora powinny być zatem usunięte poprzez zwrócenie się do wnioskodawcy o złożenie wyjaśnień.

23. Ordynacja podatkowa - niedopuszczalność zażalenia na postanowienie stwierdzające bezskuteczność deklaracji.

W wyroku z dnia 14 marca 2025 r. sygn. akt III SA/Wa 2864/24, Sąd orzekł w sprawie, w której spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy organ zasadnie stwierdził niedopuszczalność zażalenia od postanowienia wydanego w sprawie

bezskuteczności korekty deklaracji w podatku od towarów i usług ze względu na upływ terminu przedawnienia możliwości korygowania deklaracji.

Oddalając skargę Sąd wskazał, że postanowienie o bezskuteczności korekty deklaracji ma charakter deklaratoryjny i potwierdza jedynie stan zaistniały w sprawie, a jednocześnie pełni rolę informacyjną dla strony. Zawiadomienie o bezskuteczności korekty deklaracji jest czynnością materialno – techniczną, o której mowa w art. 3 § 2 pkt 4 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, i że jako takie podlega skardze do sądu administracyjnego. Z kolei art. 81b Ordynacji podatkowej nie nakłada na organ obowiązku wydania takiego postanowienia. Organ mógł więc wydać takie postanowienie zgodnie z ogólną regułą wynikającą z art. 216 Ordynacji podatkowej. Jednocześnie Sąd podniósł, że zgodnie z art. 236 § Ordynacji podatkowej, zażalenie przysługuje na postanowienie wówczas, gdy ustawa tak stanowi. Na postanowienie o bezskuteczności korekty deklaracji zażalenie nie przysługuje. Postanowienie to nie zostało wydane w postępowaniu podatkowym, a tym samym nie kończy tego postępowania. Nie można też go uznać za rozstrzygające sprawę co do istoty. Skoro więc ustawa nie przewiduje prawa do wniesienia zażalenia, to jego wniesienie przez spółkę musiało się spotkać z reakcją organu określoną w art. 228 § 1 pkt 1 w zw. z art. 239 Ordynacji podatkowej. Zdaniem Sądu, stwierdzenie przez organ niedopuszczalności wniesionego zażalenia było zatem oczywiście prawidłowe. Sąd stwierdził, że brzmienie art. 236 § 1 Ordynacji podatkowej jest jasne i kategoryczne – zażalenie przysługuje wtedy, gdy tak stanowi ustawa, a nie wtedy, gdy dotyczy postanowienia rozstrzygającego sprawę co do istoty.

24. Ordynacja podatkowa - obligatoryjne elementy postanowienia o zaliczeniu wpłaty na poczet zaległości podatkowych.

W wyroku z dnia 9 maja 2025 r. sygn. akt III SA/Wa 484/25, Sąd rozstrzygał w sprawie, w której przedmiotem sporu była ocena, czy elementem koniecznym, którego brak czyni wydane w sprawie postanowienie o zaliczeniu wadliwym, jest rozstrzygnięcie w przedmiocie należnego spółce oprocentowania od przysługującego jej zwrotu/nadpłaty podatku od towarów i usług.

Sąd podzielił stanowisko dyrektora izby administracji skarbowej, zgodnie z którym brak rozstrzygnięcia organu podatkowego w zakresie należnego spółce oprocentowania (dokonanego przez pryzmat możliwości i dopuszczalności naliczania tegoż oprocentowania) nie przekłada się na nieprawidłowość wydanego postanowienia, albowiem naczelnik urzędu skarbowego poddał procesowi zaliczenia te składniki stosunku zaliczeniowego, którymi wówczas dysponował, tj. zwroty w podatku od towarów i usług oraz zaległości w tym podatku. W zaskarżonym postanowieniu kwestia możliwości naliczenia oprocentowania nie została w ogóle poddana ocenie prawnej, nie stanowiło ono aktu rozstrzygającego w przedmiotowym aspekcie (aktu, który odmówiłby bądź przyznał prawo do naliczenia oprocentowania). Sąd przyznał rację organowi, że w przypadku, gdy oprocentowanie, o które wnioskuje podatnik, jest sporne, powinna zostać wydana decyzja administracyjna w tej kwestii. Wydanie takiej decyzji wymusi niejako dokonanie kolejnego rozliczenia nadpłaty/zwrotu w formie deklaratoryjnego postanowienia o zaliczeniu, w którym uwzględnione zostanie władcze rozstrzygnięcie zawarte w decyzji w zakresie oprocentowania. Zdaniem Sądu, nie można było organom zarzucić wadliwości wydanych rozstrzygnięć z uwagi na brak odniesienia się do kwestii przysługującego stronie oprocentowania, ponieważ w tym postępowaniu, dotyczącym zaliczenia, nie mogły samodzielnie przesądzić tej kwestii. Zaliczyły to, co w ich ocenie pozostawało niesporne. Zważywszy, że strona nie kwestionuje samego istnienia zaległości ani istnienia zwrotu, zaskarżone postanowienie i postanowienie je poprzedzające należało uznać za zgodne z prawem.

25. Ordynacja podatkowa - podmiot, któremu należy doręczyć decyzję o zabezpieczeniu na podstawie art. 155b § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W wyroku z dnia 27 sierpnia 2025 r. sygn. akt III SA/Wa 985/25, Sąd rozstrzygał kwestię podmiotu, któremu w trybie art. 155b § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji należy doręczyć decyzję o zabezpieczeniu wraz z zarządzeniem zabezpieczenia. Sąd na tym tle odwołał się do uchwały składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego o sygn. akt III FPS 1/25. W uchwale tej przyjęto,

że doręczenie decyzji i zarządzenia zabezpieczenia w trybie ww. art. 155b § 1 powinno nastąpić do rąk pełnomocnika ustanowionego i zgłoszonego przez podatnika w postępowaniu podatkowym (kontroli podatkowej lub kontroli celno-skarbowej). Decyzja o zabezpieczeniu wydana na podstawie art. 33 § 2 Ordynacji podatkowej sama w sobie nie zabezpiecza interesów wierzyciela. Stanowi jedynie podstawę prawną do wykonania zabezpieczenia, które odbywa się w sposób dobrowolny, określony w Ordynacji podatkowej, albo w sposób przymusowy, przewidziany w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Można więc stwierdzić, że wydanie decyzji zabezpieczającej stanowi pierwszy etap zabezpieczenia. Wykonanie tej decyzji następuje w ramach drugiego etapu. Oba stadia są ze sobą ściśle związane i wzajemnie uzależnione. Przymusowe wykonanie decyzji o zabezpieczeniu rozpoczyna się w momencie doręczenia zarządzenia o zabezpieczeniu. Następuje to wówczas, gdy toczy się wciąż postępowanie podatkowe, kontrola podatkowa lub kontrola celno-skarbowa i nadal nie została wydana decyzja wymiarowa przez organ pierwszej instancji. O ścisłym związku postępowania w przedmiocie wydania decyzji o zabezpieczeniu i postępowania w sprawie jego wykonania świadczy właśnie art. 155b § 1a ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, który stanowi, że w przypadku, gdy doręczenie odpisu zarządzenia po doręczeniu decyzji o zabezpieczeniu, o której mowa w art. 33 Ordynacji podatkowej, mogłoby utrudnić lub udaremnić dokonanie zabezpieczenia, organ egzekucyjny lub egzekutor wraz z odpisem zarządzenia zabezpieczenia doręcza zobowiązanemu tę decyzję o zabezpieczeniu. Doręczenie decyzji o zabezpieczeniu oraz doręczenie zarządzenia zabezpieczenia następuje jednocześnie, łącznie, w ramach jednej czynności doręczenia. Sąd uznał, że nie sposób zaakceptować w takim przypadku stanowiska, że decyzja o zabezpieczeniu doręczana jest pełnomocnikowi, zaś zarządzenie o zabezpieczeniu, jako pierwsza czynność w odrębnym postępowaniu, powinno być doręczone samemu zobowiązanemu. Byłoby to nieracjonalne i niecelowe, a przede wszystkim sprzeczne z treścią wspomnianego wyżej przepisu. Sąd uwzględnił zatem wniesioną skargę.

26. Ordynacja podatkowa - wniosek o wznowienie postępowania z powołaniem na nieprawdziwość danych w ewidencji gruntów i budynków.

Błędne dane w ewidencji gruntów i budynków jako przesłanka do wznowienia postępowania. W tym zakresie orzeczono w wyroku z dnia 29 stycznia 2025 r. sygn. III SA/Wa 2623/24, w którym Sąd wyjaśnił, że pojęcie „fałszywy” nie jest tożsame z pojęciem „błędny”, ani „nieprawdziwy”. Pojęć używanych przez ustawodawcę w kontekście nadzwyczajnych trybów postępowania należy używać w sposób ścisły, nie rozszerzający, odnoszą się one bowiem do wyjątkowej sytuacji, jaką jest dopuszczenie do przełamania zasady trwałości decyzji ostatecznych. Skarżący we wniosku o wznowienie postępowania wskazał, że „fałszywością” dowodu obarczona była ewidencja gruntów i budynków, ze względu na nieprawdziwe zapisy, które były niezgodnie ze stanem rzeczywistym. Sąd uznał, że nie może zostać uznane za spełniające warunki określone w art. 240 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej wskazanie na nieprawdziwość lub błąd danych będących dowodem, stanowiącym podstawę ustaleń faktycznych dokonanych w toku postępowania zakończonego ostateczną decyzją organu. W ocenie Sądu fałszywość dowodu musi zostać stwierdzona prawomocnym orzeczeniem sądu. Sąd podsumował, że w niniejszej sprawie nie doszło do wydania orzeczenia sądowego, którego przedmiotem byłoby stwierdzenie fałszywości ewidencji gruntów i budynków, bądź dokonanego w niej wpisu w zakresie nieruchomości skarżących.

27. Określenie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia - Budowa Terminala Kontenerowego w Porcie Zewnętrznym w Świnoujściu.

W sprawie o sygn. akt IV SA/Wa 1079/25 przedmiotem kontroli pod względem zgodności z prawem w aspekcie prawidłowości zastosowania obowiązującej regulacji prawnej odnoszącej się do przedmiotu sprawy, były w szczególności przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowiska oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie

przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, a także ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska. Według oceny Sądu, organy rozstrzygające w sprawie wydały decyzje zgodne z prawem materialnym i przepisami postępowania administracyjnego. Uzyskały wymagane przepisami uzgodnienia i opinie. W postępowaniu odwoławczym organ II instancji przeprowadził dodatkowe postępowanie wyjaśniające (m. in. wezwał inwestora do wyjaśnienia wątpliwości i uzupełnienia dokumentacji sprawy), które przyczyniło się do szczegółowej oceny oddziaływania planowanego zamierzenia inwestycyjnego (Budowy Terminala Kontenerowego w Porcie Zewnętrznym w Świnoujściu) na środowisko oraz pozwoliło na doprecyzowanie warunków realizacji przedsięwzięcia zawartych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a następnie przełożyło się na zreformowanie decyzji organu pierwszej instancji. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ odwoławczy zajął stanowisko względem złożonych wniosków dowodowych stron oraz zarzutów i argumentacji skarżących. Względem zasadniczego zarzutu dotyczącego negatywnego wpływu przedmiotowej inwestycji na obszary Natura 2000, Sąd stwierdził, że Komisja Europejska wydała pozytywną opinię w tym przedmiocie oraz, że odbyły się konsultacje transgraniczne zakończone protokołem podpisanym przez stronę polską i niemiecką. Tym samym wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2025 r. Sąd oddalił wniesione w tej sprawie skargi.

28. Ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia - Prace modernizacyjne na Odrze granicznej.

W sprawie o sygn. akt IV SA/Wa 2239/22 Sąd wyrokiem z dnia 27 stycznia 2025 r. uchylił decyzję Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska oraz decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska (jako organu I instancji) w przedmiocie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia (prace modernizacyjne na Odrze granicznej w ramach projektu Ochrony Przeciwpowodziowej w Dorzeczu Odry i Wisły). W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd wskazał, że decyzja środowiskowa ma na celu określenie środowiskowych uwarunkowań realizacji inwestycji, w tym wskazanie zagrożeń jakie mogą wystąpić w związku z tą realizacją oraz sposobów

przeciwdziałania tym zagrożeniom. W sprawie o sygn. akt IV SA/Wa 2239/22 przy wydaniu decyzji środowiskowej doszło zaś, zdaniem Sądu, do naruszenia przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na wynik sprawy. W ocenie Sądu wszyscy skarżący zasadnie zwrócili uwagę, że organ odwoławczy nie uwzględnił w zaskarżonej decyzji kwestii wystąpienia na kilka dni przed wydaniem decyzji - katastrofy ekologicznej jaka miała miejsce na rzece Odrze. Zmiana jaka zaistniała w związku z katastrofą w środowisku winna skutkować koniecznością przeprowadzenia na nowo inwentaryzacji przyrodniczej dla realizowanej inwestycji. Zasadnie strony zwróciły uwagę, że organ o tej okoliczności wiedział z urzędu. Zdarzenie to był nagłośnione w mediach. Poza tym skarżący przed wydaniem decyzji także wnieśli o uwzględnienie tej okoliczności. Mimo to organ odwoławczy tego nie uczynił. Nie wyjaśnił i nie uwzględnił aktualnego stanu faktycznego sprawy i wydał zaskarżoną decyzję nim dokumenty opisujące zmiany stanu środowiska zostały sporządzone. Sąd podkreślił, że wprawdzie żaden przepis ustawy środowiskowej, jak również żaden przepis szczególny, nie nakłada na inwestora obowiązku aktualizacji raportu środowiskowego w toku postępowania administracyjnego, o ile nie uzasadniają tego konkretne okoliczności faktyczne i prawne, to jednak w ocenie Sądu takimi okolicznościami może być przykładowo zaistniała katastrofa ekologiczna na rzece Odrze. Zdaniem Sądu wystąpienie katastrofy ekologicznej w środowisku przyrodniczym rzeki Odry nakazuje uznać, że wszelkie ustalenia faktyczne poczynione przez organ do tej pory (tj. do wydania zaskarżonej decyzji) pozostały nieaktualne, ponieważ raport nie określa stanu gatunków chronionych i ich siedlisk przyrodniczych, po zaistnieniu wspomnianej katastrofy ekologicznej. Zgromadzony materiał dowodowy obejmuje stan przyrody sprzed zaistnienia tego zdarzenia. Ten brak aktualizacji rzutuje zaś na zakres określonego w decyzji monitoringu środowiska. Dane stanu populacji określonych gatunków, informacje w zakresie ich ewentualnego odtworzenia w dacie ostatecznego rozstrzygnięcia przez organy były bowiem nieaktualne.

Sąd wskazał, że nie może ująć uwadze organów, że w tej nowej sytuacji faktycznej w jakiej wydano zaskarżoną decyzję, wobec zmiany (pogorszenia) stanu środowiska Odry istnieje potrzeba podjęcia działań odtwarzających właściwy stan środowiska, co nie zostało przez organ rozważone. Wśród potencjalnych działań, jakie

mogą być potrzebne, jest zaś m. in. szybkie ukształtowanie dodatkowych siedlisk dla ryb. Zdaniem Sądu trzeba też mieć na uwadze, że działania, które potencjalnie mają negatywny wpływ na stan ochrony środowiska (a z taką inwestycją mamy do czynienia), mają w przypadku małej populacji znacznie większe skutki niż w przypadku populacji dużej i stabilnej. Śnięcie ryb zmieniło tym samym (potencjalnie w znacznej skali), podstawy badań dla oceny skutków działań modernizacyjnych dla specjalnych obszarów ochrony siedlisk. Wobec tego Sąd wskazał, że w odniesieniu do gatunków ryb dotkniętych śnięciem przeprowadzić należy nową ocenę skutków dla specjalnych obszarów ochrony siedlisk, należy ponownie ocenić stan ochrony danych populacji i zweryfikować metody zabezpieczające, odtworzeniowe.

Podsumowując zatem Sąd wskazał, że inwentaryzacja przyrodnicza dokonana na potrzeby Raportu z 2019 r. oraz Raportu z 2021 r. powinna uwzględniać skutki katastrofy ekologicznej w środowisku przyrodniczym rzeki Odry, do której doszło na przełomie lipca i sierpnia 2022 r. (tj. około dwóch tygodni przed wydaniem decyzji GDOŚ). Zmiana stanu faktycznego sprawy wywiera bowiem zasadniczy wpływ na rozstrzygnięcie w rozpatrywanej sprawie. Raport należało zatem zaktualizować w powyższym zakresie. Sąd uznał jednocześnie za zasadne uchylenie również decyzji organu pierwszej instancji z uwagi na szeroki zakres postępowania uzupełniającego, które nie może zostać uzupełnione w trybie artykułu 136 k.p.a.

29. Zdrowie – refundacja produktów leczniczych importowanych.

Wyrokiem z dnia 21 maja 2025 r. Sąd oddalił skargę w sprawie o sygn. akt V SA/Wa 352/25. W uzasadnieniu Sąd podniósł, że krajowe unormowania dające podstawę do ustalania wyłączeń lub ograniczeń określonych produktów na listach refundacyjnych, nie mogą dyskryminować produktów leczniczych importowanych. Jednak regulacje krajowe ustawy o refundacji nie dyskryminują importowanych produktów leczniczych, ponieważ nie odnoszą się do pochodzenia produktów, a do ich ceny. Nie można zatem z unormowań ustawy o refundacji prawidłowo zastosowanych w niniejszej sprawie wywieść, że nakazują traktowanie leku sprowadzanego w ramach

importu równoległego w sposób odmienny od identycznego leku dopuszczonego do obrotu w zakresie refundacji leku.

Założeniem ustawy o refundacji nie jest różnicowanie stosowania krajowego systemu refundacyjnego co do leków dopuszczonych do obrotu i sprowadzanych w ramach importu równoległego. Istotą ustawy o refundacji leków jest wspieranie finansowej stabilności narodowego systemu opieki zdrowia poprzez dodawanie do listy refundacyjnej leków tańszych.

Celem omawianej ustawy jest kontrola konsumpcji produktów leczniczych poprzez odchodzenie od drogich leków zarówno oryginalnych, jak i produktów leczniczych generycznych na rzecz tańszych produktów, które znajdują się na liście leków refundowanych. Takie rozwiązanie należy uznać za korzystne dla pacjenta i płatnika. Państwo Polskie, opierając się również na treści art. 168 ust. 7 TFUE, miało podstawy do autonomicznego przyjęcia wprowadzenia obowiązującego systemu refundacji leków. Wskazać należy, że celem art. 13 ust. 6 pkt 2 ustawy jest zabezpieczenie przed rozszerzeniem wykazów refundowanych o odpowiedniki produktów leczniczych z wyższymi cenami w stosunku do produktów leczniczych znajdujących się na wykazach (przy porównywalnej skuteczności klinicznej). Takie zwiększenie refundowanych produktów leczniczych, byłoby niekorzystne zarówno dla pacjenta, jak i podmiotu zobowiązanego do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej.

W regulacji ustawy o refundacji nie można dopatrzeć się charakteru dyskryminującego leków zagranicznych kosztem leków krajowych. Ustawa o refundacji w żadnym miejscu nie odnosi się do kwestii leków czy wyrobów medycznych pochodzących z importu równoległego, ani też do kwestii pochodzenia leków czy wyrobów medycznych z innych państw Unii Europejskiej. Nie mają zatem uzasadnionych podstaw twierdzenia skarżącej spółki. Polski system refundacyjny jednakowo traktuje wszystkie podmioty oraz wyroby i leki. Kwestia objęcia danego produktu leczniczego refundacją zależy od ukształtowania danej grupy limitowej oraz od podanej przez Wnioskodawcę CZN. Są to zatem czynniki przedmiotowe czyli obiektywne. Ustawa nie przewiduje promowania co do objęcia refundacją wnioskodawcy krajowego, czy podmiotu zagranicznego importującego leki do Polski, czy importera równoległego.

30. Zdrowie - klasyfikacja jednorazowych papierosów elektronicznych.

W sprawie sygn. akt V SA/Wa 1383/24 zakończonej wyrokiem z dnia 19 września 2025 r. Sąd podniósł, że spór dotyczy klasyfikacji zakwestionowanych co do etykiet i ostrzeżeń produktów w postaci papierosów elektronicznych w świetle rozporządzenia 1272/2008 (CLP). Zdaniem organu jednorazowe papierosy elektroniczne nie stanowią wyrobu, lecz połączenie wyrobu (funkcjonującego jako pojemnik) i mieszaniny skalsyfikowanej jako stwarzająca zagrożenie. Natomiast zdaniem skarżącej sporne produkty powinny być klasyfikowane w całości jako wyroby.

W ocenie Sądu rację w tym sporze należało przyznać organowi. Dla oceny tego, czy sporne papierosy są wyrobem należało wyjść od definicji wyrobu zawartej w art. 3 ust. 3 rozporządzenia REACH, zgodnie z którą wyrób jest to „przedmiot, któremu podczas produkcji nadano określony kształt, powierzchnię lub wygląd, decydujące dla jego funkcji w większym stopniu niż skład chemiczny”; definicji mieszaniny (mixture) – zawartej w art. 2 ust. 8 rozporządzenia CLP, który stanowi, że jest to „mieszanina lub roztwór składający się z dwóch lub więcej substancji” oraz definicji opakowania z art. 2 pkt 36 rozporządzenia CLP, w której wskazano, że opakowanie oznacza co najmniej jeden pojemnik i inne składniki lub materiały niezbędne, aby pojemniki pełniły swoją funkcję ograniczającą i inne funkcje bezpieczeństwa. Słusznie też organ odwołał się do wytycznych, które zamieszczono w poradniku dotyczącym substancji w wyrobach – dostępnym ogółowi społeczeństwa na stronie internetowej Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA). Dokument ten jest jednym z czynników, który należy brać pod uwagę przy wykładni rozporządzenia REACH. Rozporządzenie CLP wymaga etykietowania, jeśli mieszanina stwarzająca za-grożenie jest wprowadzana do obrotu w pojemniku. Sąd zgadza się z oceną organów, że jednorazowy e-papieros zawiera oba elementy – „wyrób” (urządzenie) i „mieszaninę” (płyn nikotynowy). Biorąc pod uwagę funkcję wyrobu jako pojemnika, to e-papieros jednorazowy jest fizycznym pojemnikiem dla płynu: ma zbiorniczek na liquid; system podawania (knotsik, grzałka); obudowę szczelnie utrzymującą mieszaninę. Bez płynu wyrób nie ma żadnej wartości użytkowej - jego istnienie uzasadnia wyłącznie przechowywanie i uwalnianie

mieszaniny. Zatem funkcja wyrobu jest nierozzerwalnie związana z mieszaniną, a nie od niej niezależna.

Niesporne zdaniem Sądu jest to, że e-liquid jest klasyczną mieszaniną stwarzającą zagrożenie w rozumieniu CLP. Fakt, że w jednorazowym e-papierosie mieszanina jest wbudowana w urządzenie, nie zmienia jej chemicznego charakteru, ani potencjalnego zagrożenia. Rozporządzenie CLP nie ogranicza pojęcia „mieszanina w pojemniku” wyłącznie do butelek czy kanistrów – każdy pojemnik przeznaczony do przechowywania i późniejszego uwolnienia mieszaniny spełnia tę funkcję. W e-papierosie płyn nie jest trwale zamknięty – jego przeznaczeniem jest uwalnianie do organizmu użytkownika podczas „zaciągania się”. Zatem e-papieros działa dokładnie jak nietypowy pojemnik dozujący mieszaninę. Użytkownik nie kupuje „urządzenia” w sensie technicznym – kupuje mieszaninę nikotynową w wygodnym nośniku. Dlatego traktowanie całego wyrobu jako połączenia: wyrób opakowanie/pojemnik, mieszanina i e-liquid, jest zgodne z celem regulacji CLP, którą jest ochrona zdrowia ludzi przed zagrożeniami chemicznymi.

Zwrócić należy uwagę na analogiczne przykłady w obrocie detalicznym. Spraye aerozolowe stanowi puszką, która jest wyrobem, ale cały produkt traktuje się jako mieszaninę w pojemniku, który zawiera pełne oznakowanie CLP. Podobnie baterie z elektrolitem: choć zamknięte, traktuje się je jako wyroby zawierające substancje niebezpieczne i wymagające oznakowania w określonych sytuacjach. Adekwatnym przykładem jest marker permanentny – jest to wyrób składający się z plastikowego korpusu i końcówki), zawiera mieszaninę (tusze), a produkt jest uznawany za mieszaninę w pojemniku podlegającą CLP.

Z powyższej analizy należy wyciągnąć wniosek, że e-papieros jednorazowy jest analogicznym wyrobem stanowiącym pojemnik i mieszaninę substancji.

31. Finanse publiczne – pojęcie producenta rolnego na gruncie ustawy o FOR.

Wyrokiem z dnia 19 lutego 2025 r. sygn. akt V SA/Wa 2482/24 Sąd oddalił skargę na decyzję Dyrektora Generalnego Krajowego Ośrodka Wsparcia Rolnictwa w przedmiocie odmowy przyznania rekompensaty z Funduszu Ochrony Rolnictwa

(FOR). Zdaniem Sądu w sprawie należało ustalić, czy zasadnie organy przyjęły, że skarżący nie posiadał statusu producenta rolnego w rozumieniu art. 10 ust. 1 ustawy o FOR. Wymagało to odkodowania nie tylko samego pojęcia „producenta rolnego” ale również intencji ustawodawcy, jakie nadaje temu pojęciu na gruncie omawianego przepisu.

Jakkolwiek nie było sporne między stronami, że definicji producenta rolnego należy poszukiwać na gruncie art. 3 pkt 3 ustawy o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności, to zasadniczo różnią się one w odkodowaniu zawartej tam normy prawnej na tle przepisu art. 10 ust. 1 ustawy o FOR. Wymaga więc w pierwszej kolejności przypomnienia, że zgodnie z art. 3 pkt 3 ustawy o krajowym systemie ewidencji, za „producenta rolnego” uważa się osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, będącą rolnikiem w rozumieniu art. 3 pkt 1 rozporządzenia (UE) nr 2021/2115, czyli osobę fizyczną lub prawną bądź grupę osób fizycznych lub prawnych, bez względu na status prawny takiej grupy i jej członków w świetle prawa krajowego, których gospodarstwo jest położone na obszarze objętym zakresem terytorialnym stosowania Traktatów, określonym w art. 52 TUE w związku z art. 349 i 355 TFUE, oraz które prowadzi działalność rolniczą określoną przez państwa członkowskie zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 2021/2115.

Z kolei, w myśl art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 2021/2115, „działalność rolniczą” definiuje się w taki sposób, aby oznaczała działalność umożliwiającą przyczynianie się do dostarczania dóbr prywatnych i publicznych poprzez co najmniej jedno z poniższych działań: (a) wytwarzanie produktów rolnych obejmujące działania takie jak chów zwierząt lub uprawa, w tym w drodze użytkowania torfowisk - przy czym produkty rolne oznaczają produkty wymienione w załączniku I do TFUE, z wyjątkiem produktów rybołówstwa - a także bawełnę i zagajniki o krótkiej rotacji; (b) utrzymywanie użytków rolnych w stanie, dzięki któremu nadają się one do wypasu lub uprawy, bez konieczności podejmowania działań przygotowawczych wykraczających poza użycie zwykłych metod rolniczych i zwykłego sprzętu.

W ocenie Sądu, jakkolwiek skarżącemu został nadany numer identyfikacyjny producenta rolnego na podstawie przepisów ustawy o krajowym systemie ewidencji,

to jednak nie oznacza to, że można go uznać za producenta rolnego, o którym mowa w art. 10 ust. 1 ustawy o FOR, zatem za producenta rolnego uprawnionego do otrzymania rekompensaty. Już w uzasadnieniu do uchwały z dnia 30 maja 2012 r. o sygn. akt II GPS 2/12, Naczelny Sąd Administracyjny wskazywał, że zredukowanie producenta rolnego do osoby wpisanej do ewidencji producentów sprawiłoby, że ta kategoria producentów rolnych stałaby się pusta, pozbawiona desygnatów. Zauważył przy tym, że przepis art. 3 pkt 3 ustawy o krajowym systemie ewidencji nie kształtuje w sposób samoistny zdolności prawnej w sferze płatności. Użyte w tej ustawie określenie producenta rolnego wskazuje jedynie podmiot, który może się ubiegać o płatności i płatności mogą mu być przyznane. O tym, kto ma prawo do uzyskania konkretnych płatności, rozstrzygają przepisy prawa materialnego, regulujące szczegółowo zasady przyznawania takich płatności. Takim przepisem materialnym jest na gruncie niniejszej sprawy właśnie art. 10 ust. 1 ustawy o FOR, którego właściwe odczytanie będzie dopiero uprawniało do uznania sprzedawcy produktów rolnych za „producenta rolnego”, który nie otrzymał za nie zapłaty.

Przystępując do wyjaśnienia tej kwestii należało rozpocząć od stwierdzenia, że skarżący niewątpliwie był sprzedawcą produktów rolnych, za które nie otrzymał zapłaty. Skoro jednak prawo do rekompensaty nie wynika tylko z faktu sprzedaży produktów rolnych, ale wiąże się ze sprzedażą produktów przez producenta rolnego, to decydujące znaczenie ma to, czy wnioskującego o rekompensatę można uznać za producenta rolnego produktów rolnych, które były przedmiotem sprzedaży związanej z prawem do rekompensaty, a nie producenta jakichkolwiek produktów rolnych.

Posiłkując się zatem przepisami art. 3 pkt 1 i art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 2021/2115, wiążącymi pojęcie producenta rolnego z prowadzeniem działalności rolniczej, rozumianej jako „wytwarzanie produktów rolnych”, nie można na gruncie kontrolowanej sprawy przyjąć, że skarżący sprzedane przez siebie produkty rolne „wytworzył”. W rezultacie zaprezentowanej wyżej wykładni funkcjonalnej wszystkich wskazanych przepisów łącznie przyjąć trzeba, że skarżący nie był producentem rolnym uprawnionym do otrzymania rekompensaty, o której mowa w art. 10 ust. 1 ustawy o FOR, gdyż nie wytworzył sprzedanych produktów rolnych.

Za przyjęciem takiego stanowiska przemawia także wykładnia autentyczna art. 10 ust. 1 ustawy o FOR, zatem wykładnia wskazująca ratio legis wywodzonej zeń normy prawnej. Dla jej przeprowadzenia konieczne staje się sięgnięcie do projektu ustawy o FOR, który już w pierwszym zdaniu ujawnia, że celem projektowanej ustawy jest stworzenie możliwości prawnych gwarantujących producentom rolnym rekompensatę z tytułu utraty przychodów z prowadzonej przez nich działalności rolniczej w przypadku upadłości nabywców produktów rolnych. Staje się zatem jasne, że ustawodawcy chodzi wyłącznie o zrekompensowanie utraty przychodów z działalności rolniczej prowadzonej przez wnioskodawcę. Innymi słowy, rację mają organy, że wniosek o rekompensatę musi dotyczyć sprzedaży produktów rolnych pochodzących z „działalności rolniczej” w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 2021/2115, prowadzonej przez wnioskującego o rekompensatę producenta rolnego.

Summa summarum, skoro skarżący nie wytworzył produktów rolnych za sprzedaż których domagał się rekompensaty, to słusznie organy uznały, że nie spełnił warunku ustanowionego w art. 10 ust. 1 ustawy o FOR w rozumieniu wyżej scharakteryzowanym.

32. Odmowa wymiany zagranicznego prawa jazdy.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 133/25 wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2025 r. Sąd oddalił skargę na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie w przedmiocie odmowy wymiany zagranicznego prawa jazdy. Spór dotyczył dopuszczalności wymiany prawa jazdy wydanego za granicą, w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwem członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – na polskie prawo jazdy. Sąd za prawidłowe uznał stanowisko organów, zgodnie z którym, w świetle obowiązujących przepisów, osoby, które uzyskują prawo jazdy na terenie Królestwa Tajlandii, nie tracąc jednakże na terenie Rzeczypospolitej Polskiej miejsca stałego lub czasowego pobytu, nie mogą przy pomocy tego dokumentu skutecznie potwierdzić uprawnień do kierowania pojazdami silnikowymi w Polsce, co wynika z treści art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 5 stycznia

2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2024 r., poz. 1210). W myśl tego przepisu prawo jazdy, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 lit. a i b, stwierdza posiadanie uprawnienia do kierowania odpowiednim pojazdem silnikowym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie 6 miesięcy od dnia rozpoczęcia stałego lub czasowego pobytu. Sąd podkreślił, że ustawodawca dopuścił możliwość legitymowania się prawem jazdy innego państwa (w niniejszej sprawie prawem jazdy uzyskanym w Królestwie Tajlandii), przez czas ściśle określony a uprawnienie to przyznał jedynie takim osobom, które rozpoczynają pobyt stały lub czasowy na terenie Polski a taka sytuacja nie miała miejsca w rozpoznawanej sprawie, ponieważ skarżący przez co najmniej 185 dni w każdym roku kalendarzowym zamieszkuje w Polsce. Jednocześnie, skarżący nie przedstawił do wymiany międzynarodowego prawa jazdy uzyskanego w Królestwie Tajlandii, określonego w Konwencji o ruchu drogowym, podpisanej w Genewie dnia 19 września 1949 r. (Dz. U. z 1959 r. poz. 321, 322, 324), bowiem przedłożona do akt sprawy kopia dokumentu tajskiego prawa jazdy wraz z tłumaczeniem przysięgłym, nie była zgodna ze wzorem określonym w załączniku nr 10 do tej Konwencji. Wobec powyższego, zdaniem Sądu - organy prawidłowo nie rozważyły jego wymiany na gruncie tej Konwencji oraz art. 4 ust. 1 pkt 2 lit a ustawy o kierujących pojazdami.

33. Faktyczne zaprzestanie pełnienia funkcji jako osoba duchowna, a podleganie obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu bycia osobą duchowną.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 490/25 (wyrok z dnia 3 lipca 2025 r.) Sąd kontrolował decyzję Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ustalającą podleganie obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu bycia osobą duchowną. Organ przyjął, że o podleganiu ubezpieczeniu decyduje formalny status duchownego, wynikający z tego, że skarżący nie został laicyzowany zgodnie z procedurą prawa kanonicznego. Uznał więc, że dopóki właściwa władza kościelna nie potwierdzi ustania stanu duchownego, osoba ta pozostaje w kategorii duchownych podlegających obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U.

z 2024 r. poz. 146; dalej: „ustawa o świadczeniach”). Skarżący natomiast utrzymywał, że zaprzestał wszelkiej aktywności duszpasterskiej, opuścił środowisko kościelne, wystąpił z prośbą o usunięcie go ze stanu duchownego oraz ukształtował swoje życie prywatne w sposób niezgodny ze stanem duchownym. Od tego momentu nie wykonywał żadnych funkcji religijnych, nie pozostawał w dyspozycji przełożonych kościelnych i nie osiągał jakichkolwiek dochodów z działalności duszpasterskiej. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uwzględnił skargę, wskazując, że organ nie może pominąć kwestii zaprzestania pełnienia przez skarżącego czynności (funkcji) duchownego. Bezsprzecznie bowiem w sytuacji zaprzestania pełnienia tychże czynności (funkcji), traci on możliwość uzyskiwania z tego tytułu jakichkolwiek środków finansowych, a co za tym idzie brak jest podstaw do objęcia go ubezpieczeniem zdrowotnym. Zdaniem Sądu bez wykonania analizy w powyższym zakresie przesądzenie, że skarżący podlegał obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego, jest nieuprawnione, a co najmniej przedwczesne i narusza art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. f ustawy o świadczeniach. W ocenie Sądu, okoliczność, że w świetle przepisów prawa kanonicznego skarżący, pomimo złożenia oświadczenia o rezygnacji ze stanu duchownego, pozostaje w stosunku podporządkowania władzy kościelnej jako osoba duchowna, nie może samo w sobie przesądzać o obowiązku podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu z tego tytułu. W takiej sytuacji należy ustalić, kiedy faktycznie nastąpiło zaprzestanie pełnienia przez tą osobę czynności (funkcji) jako osoba duchowna, bez względu na to, kiedy i czy w ogóle nastąpiło formalne przeniesienie do stanu świeckiego.

34. Przymusowa restrukturyzacja Getin Noble Bank S.A.

W sprawie o sygn. akt VI SA/Wa 2964/22 ze skargi na decyzję Bankowego Funduszu Gwarancyjnego z dnia 29 września 2022 r. w przedmiocie przymusowej restrukturyzacji Getin Noble Bank S.A. Sąd postanowieniem z dnia 26 stycznia 2023 r. skierował do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, w którym sformułowane zostały cztery pytania prejudycjalne. TSUE odpowiedział na te pytania w wyroku z 12 grudnia 2024 r.

w sprawie C-118/23. Po podjęciu postępowania w sprawie w grudniu 2024 r. WSA w Warszawie skierował sprawę na rozprawę i w dniu 29 stycznia 2025 r. wydał wyrok stwierdzający wydanie zaskarżonej decyzji z naruszeniem prawa. Sąd podkreślił, że skoro Bankowy Fundusz Gwarancyjny, będący krajowym organem do spraw restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, pełnił również funkcję tymczasowego administratora, w rozumieniu art. 29 Dyrektywy 2014/59/UE i funkcję gwaranta depozytów, pociągało to za sobą konieczność przyjęcia uzgodnień strukturalnych, o których mowa w art. 3 ust. 3 tejże dyrektywy. W warunkach bowiem szerokiej i bezpośredniej współpracy w ramach realizacji różnych funkcji w ramach jednego organu, zasady będące gwarancją niezależności operacyjnej i uniknięcia konfliktu interesów, wymagane w art. 3 ust. 3 wspomnianej dyrektywy powinny zostać precyzyjnie sformułowane oraz przestrzegane. W realiach rozpoznawanej sprawy, w ocenie Sądu, organ nie przedstawił tymczasem dowodów, że zostały po jego stronie podjęte wystarczające środki organizacyjne pozwalające na osiągnięcie tych wymogów. W konsekwencji Sąd uznał, że skoro nie zostały wprowadzone odpowiednie uzgodnienia strukturalne w celu zapewnienia niezależności operacyjnej i uniknięcia konfliktu interesów pomiędzy różnymi funkcjami Bankowego Funduszu Gwarancyjnego tj. funkcją kuratora banku (tymczasowego administratora), funkcją organu przymusowej restrukturyzacji i funkcją gwarancyjną, podjęta przez ten organ decyzja w przedmiocie wszczęcia przymusowej restrukturyzacji, została wydana w warunkach nieodpowiadających wymogom bezstronności, jakie powinny zostać spełnione w procedurze jej podejmowania zgodnie z art. 3 ust. 3 dyrektywy 2014/59/UE.

35. Prawo budowlane – postępowanie naprawcze, jeżeli inwestycja została zrealizowana bez wymaganego zgłoszenia.

Przedmiotem zaskarżenia w sprawie VII SA/Wa 2947/24 była decyzja Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego utrzymująca w mocy decyzję Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w przedmiocie umorzenia postępowania administracyjnego w sprawie budowy wiaty przystankowej oraz chodnika na działce należącej do skarżącej. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji GINB wskazał, że w dniu

[...] września 2013 r. Gmina zgłosiła Wojewodzie zamiar wykonania inwestycji pn. „Przebudowa drogi wojewódzkiej [...]”. Do zgłoszenia zostały przedłożone dokumenty, w tym projekt budowlany, uzgodniony przez Zarząd Dróg Wojewódzkich. Zgłoszenie zostało przyjęte przez Wojewodę bez sprzeciwu. Inwestycja została zakończona w 2015 r. Następnie w piśmie z dnia 31 października 2022 r. skierowanym do organu nadzoru budowlanego, skarżąca podniosła, że część robót zrealizowano na działce będącej jej własnością, bez jej wiedzy i zgody (dotyczyło to części chodnika wraz z wiatą przystankową oraz przyłącza energetycznego do wiaty).

GINB wskazał, że przedmiotowe zamierzenie budowlane podlegające obowiązkowi zgłoszenia w 2013 r. (od 28 czerwca 2015 r. już nie podlegało takiemu obowiązkowi) zostało zrealizowane zgodnie z załączonym do zgłoszenia projektem budowlanym, tj. bez odstępstw od tego projektu. Nie doszło do naruszenia przepisów techniczno-budowlanych. Nie można więc twierdzić, że brak prawa do dysponowania nieruchomością na cele budowlane to „istotna” sprzeczność przedmiotowej inwestycji z przepisami w rozumieniu art. 50 ust. 1 pkt 4 Prawa budowlanego. Zdaniem organu konflikt w sprawie dotyczy wyłącznie relacji cywilnoprawnych i winien być załatwiony przed sądem powszechnym, wobec czego postępowanie administracyjne było bezprzedmiotowe i należało je umorzyć.

W ocenie Sądu sam fakt, że do zgłoszenia załączono dokumentację projektową, z której wynika, że prace budowlane miały być prowadzone m.in. na działce należącej do skarżącej, nie zwalnia organów nadzoru budowlanego z obowiązku prowadzenia postępowania naprawczego. Przede wszystkim bowiem, brak wniesienia sprzeciwu do zgłoszenia przez właściwy organ administracji architektoniczno-budowlanej, choć umożliwia przystąpienie do robót budowlanych, nie jest równoznaczny z orzeczeniem zatwierdzającym projekt budowlany. Zdaniem Sądu inwestor korzysta z ochrony wynikającej z dokonanego zgłoszenia wyłącznie wówczas, gdy już w samej treści zgłoszenia w sposób wyczerpujący określił rodzaj inwestycji, jej zakres, miejsce i sposób wykonywania robót budowlanych oraz termin ich rozpoczęcia. Taką bowiem treść zgłoszenia wyznaczył ustawodawca w art. 30 pkt 2a Prawa budowlanego. W realiach niniejszej sprawy nie dokonano zgłoszenia wskazującego, że miejscem spornej inwestycji będzie m.in. działka skarżącej, skoro jednak zrealizowano na tej

nieruchomości inwestycję, to niewątpliwie dokonano tego bez wymaganego prawem zgłoszenia.

Sąd nie podzielił stanowiska organów co do tego, że brak wskazania działki skarżącej w treści zgłoszenia i brak dołączenia do zgłoszenia oświadczenia o posiadaniu przez inwestora prawa do dysponowania na cele budowlane ww. działką, stanowiły wyłącznie brak formalny zgłoszenia. Przeciwnie, realizacja inwestycji – także na podstawie zgłoszenia – dokonanej w lokalizacji, co do której inwestor nie tylko nie złożył oświadczenia, o którym mowa w art. 32 ust. 4 pkt 2 Prawa budowlanego, ale również aktualnie nie wskazuje, że posiada do niej jakikolwiek tytuł prawny lub zgodę właściciela, stanowi oczywiste wykroczenie poza art. 4 Prawa budowlanego, który przewiduje, że każdy ma prawo zabudowy nieruchomości gruntowej, jeżeli wykaże prawo do dysponowania nieruchomością na cele budowlane, pod warunkiem zgodności zamierzenia budowlanego z przepisami. Wszystkie inne przepisy Prawa budowlanego, w szczególności te odnoszące się do reglamentacji prowadzenia robót budowlanych, służą m.in. zapewnieniu prawidłowej realizacji tak rozumianej wolności zabudowy. Zdaniem Sądu, realizacja robót budowlanych w sposób wynikający z dokonanych przez organ ustaleń (tj. nie tylko bez oświadczenia z art. 32 ust. 4 pkt 2 Prawa budowlanego, ale również w oczywisty sposób na cudzym gruncie i wbrew woli jego właściciela) stanowi okoliczność, o której mowa w art. 50 ust. 1 pkt 4 Prawa budowlanego, albowiem jest to inwestycja realizowana w sposób istotnie odbiegający od ustaleń i warunków określonych w przepisach, w tym przypadku w art. 4 ustawy. W ocenie Sądu, przepis ten ma charakter nie tylko gwarancyjny, ale również ochronny i należy go interpretować w taki sposób, aby chronił właściciela nieruchomości, który sprzeciwia się prowadzeniu na niej robót budowlanych. Zdaniem Sądu w realiach tej sprawy „odsyłanie” właściciela takiej nieruchomości na drogę sporów cywilnych nie tylko narusza zasadę zaufania obywateli do państwa, ale czyniłoby art. 4 Prawa budowlanego normą pustą, sankcjonując wykonanie robót budowlanych niezgodnie z tą podstawową zasadą procesu budowlanego.

36. Braki formalne skargi.

W wyroku z dnia 2 października 2025 r. sygn. akt VIII SA/Wa 627/25 Sąd uchylił postanowienie Głównego Inspektora Transportu Drogowego w przedmiocie stwierdzenia niedopuszczalności wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy.

W dniu 28 grudnia 2023 r. GITD wydał decyzję o nałożeniu na skarżącą spółkę kary pieniężnej. Decyzja zawierała pouczenie o czternastodniowym terminie do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy został nadany w Urzędzie Pocztowym 12 stycznia 2024 r. i podpisany przez osobą nieuprawnioną (A. B.). W związku z powyższym organ pismem z dnia 3 czerwca 2025 r. wezwał stronę do uzupełnienia braków formalnych poprzez przedłożenie oryginału lub poświadczonej zgodnie z art. 76a § 2 k.p.a. kopii wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy opatrzonego własnoręcznymi i czytelnymi podpisami wszystkich osób uprawnionych do reprezentacji spółki.

W odpowiedzi na powyższe A. B. pismem z dnia 15 czerwca 2025 r. złożył i podpisał wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, będąc osobą nieuprawnioną do występowania w imieniu spółki zgodnie z reprezentacją wynikającą z KRS, bowiem wpisem nr 12 z dnia 21 grudnia 2023 r. został wykreślony jako wspólnik reprezentujący Spółkę, natomiast w nowo przekształconej spółce wpisem nr 4 z dnia 29 marca 2024 r. piastował funkcję Prezesa Zarządu, tj. już po złożeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 12 stycznia 2024 r.

W związku z powyższym, zdaniem organu odwoławczego na dzień złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy A. B. nie był uprawniony do reprezentacji ww. spółek (ani spółki pierwotnej, ani spółki na jej gruncie przekształconej).

Badając legalność zaskarżonego postanowienia Sąd stwierdził, że skarga zasługuje na uwzględnienie. Sąd podkreślił, iż z analizy zapisów KRS dotyczących obu Spółek wynika, że A. B. nie był uprawniony do reprezentacji A. Spółki jawnej, a następnie w wyniku przekształcenia B. Spółki z o.o. w okresie od 21 grudnia 2023 r. do 28 marca 2024 r. Nie był zatem uprawniony do podpisania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w dniu 12 stycznia 2024 r. Sytuacja ta zmieniła się z dniem 29 marca 2024 r., kiedy to

został wpisany do KRS jako Prezes Zarządu Spółki uprawniony jednoosobowo do jej reprezentowania.

W ocenie Sądu nie może być uznane za prawidłowe twierdzenie, iż jedynie podpisanie wniosku przez osobę uprawnioną w dacie jego złożenia do reprezentacji lub udzielenie pełnomocnictwa przez taką osobę w tej dacie pozwala stwierdzić uzupełnienie braku. Powyższe wynika chociażby z treści art. 64 § 2 k.p.a., zgodnie z którym należy wezwać wnoszącego do usunięcia braków w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż siedem dni. Uzupełnienie braku w określonym w wezwaniu terminie powoduje uznanie pisma za wniesione bez braków formalnych i podlegające rozpoznaniu. Tym samym już sama treść tego przepisu wyklucza konieczność, aby dla uznania, iż brak formalny w postaci braku podpisu został usunięty prawidłowo konieczne jest, aby podpis złożyła osoba, która była uprawniona do reprezentacji podmiotu w dacie składania pisma. Biorąc pod uwagę, iż reprezentacja w takich podmiotach jak spółki może ulegać zmianie, mogłyby zaistnieć okoliczności, iż byłoby to nieprawidłowe, a także z różnych względów nawet niemożliwe.

Tym samym zdaniem Sądu w przypadku braku prawidłowego podpisania pisma wnoszonego do organu i konieczności usunięcia tego braku w trybie art. 64 § 2 k.p.a., konieczne jest, aby brak ten został uzupełniony przez osobę uprawnioną do podpisania pisma (do reprezentacji danego podmiotu) w dacie wykonania wezwania do usunięcia braku.

III. DZIAŁALNOŚĆ POZAORZECZNICZA SĄDU

1. Wydział Informacji Sądowej.

W 2025 r. Wydział Informacji Sądowej kontynuował realizację zadań wyznaczonych § 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 sierpnia 2015 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1177). Działalność Wydziału koncentrowała się na:

- wykonywaniu zadań z zakresu sprawozdawczości statystycznej Sądu,
- informowaniu osób zainteresowanych o właściwości Sądu, stanie załatwianych spraw, udostępnianiu do wglądu akt spraw,
- udostępnianiu informacji publicznej o działalności Sądu,
- prowadzeniu spraw petycji, skarg i wniosków,
- obsłudze medialnej Sądu,
- wykonywaniu obowiązków administratora systemu informatycznego.

Praca Wydziału obejmowała sporządzanie statystyk przedstawiających ruch spraw w okresie miesięcznym, półrocznym i rocznym, jak również opracowanie rocznej informacji o działalności Sądu. Wydział sporządzał również analizy, dane statystyczne i bieżące informacje o działalności Sądu na potrzeby Prezesa Sądu, Biura Orzecznictwa NSA oraz innych jednostek.

Funkcjonujący w ramach Wydziału – Sekretariat Informacji o Sprawach – udzielał na bieżąco, bezpośrednio w Sekretariacie oraz drogą telefoniczną, informacji o toczących się postępowaniach, a także wyjaśniał wątpliwości, co do właściwości sądu i ustawowych środków zaskarżania orzeczeń.

Czytelnia Akt udostępniała do wglądu akta stronom, uczestnikom postępowania i ich pełnomocnikom. W 2025 roku udostępniono w Czytelni Akt ogółem 3.248 akt sądowoadministracyjnych.

Informacja o działalności Sądu oraz wydawanych rozstrzygnięciach – w trybie ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 902) – udzielana była przez Wydział zarówno drogą pocztową, jak i w formie elektronicznej. W 2025 r. w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej wpłynęły ogółem 604 wnioski, w tym 362 wnioski o wydanie kopii orzeczenia. Poprzez udzielenie odpowiedzi załatwiono 588 wniosków, natomiast 16 wniosków załatwionych zostało poprzez wydanie kopii orzeczenia. W roku 2025 jeden wniosek o udzielenie informacji publicznej załatwiono w formie decyzji administracyjnej.

Skargi kierowane do Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie podobnie, jak miało to miejsce w latach ubiegłych, stanowiły najczęściej wyraz niezadowolenia z rozstrzygnięć Sądu oraz wadliwego, w ocenie skarżących, postępowania sądowego. Natomiast wnioski zawierały głównie prośby

o przedstawienie stanu spraw, przyspieszenie ich rozpoznania i wyjaśnienie różnych kwestii procesowych.

Przez Wydział Informacji Sądowej prowadzona była również obsługa medialna Sądu. Przewodnicząca Wydziału Informacji Sądowej, działając jako Rzecznik Prasowy Sądu, udzielała informacji na temat wydanych przez Sąd rozstrzygnięć i ich uzasadnień, wyjaśniała jakie skutki wywołuje orzeczenie sądu administracyjnego, wyjaśniała zasady postępowania przed sądami administracyjnymi oraz udzielała informacji na temat funkcjonowania Sądu.

Funkcjonująca w ramach Wydziału Informacji Sądowej Biblioteka pracuje w systemie elektronicznej ewidencji wypożyczeń, wykorzystując najnowszą wersję programu LIBRA 2000, który umożliwia przeglądanie zbiorów poprzez katalogi. Dzięki współpracy międzybibliotecznej czytelnicy Biblioteki mogą korzystać także ze zbiorów innych placówek. W 2025 roku były to głównie Biblioteka Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz Biblioteka Sejmowa.

Wydział Informacji Sądowej realizuje także działania ze sfery informatycznej na rzecz wszystkich jednostek w WSA w Warszawie. Do zadań funkcjonującego w Wydziale Informacji Sądowej Zespołu Obsługi Informatycznej Sądu należą w szczególności:

- wykonywanie obowiązków administratora systemu informatycznego;
- planowanie, prowadzenie i koordynowanie procesów wdrażania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie nowych systemów i technologii informatycznych;
- zapewnienie bieżącej obsługi i ciągłości działania systemów informatycznych;
- zapewnienie bezpieczeństwa systemów informatycznych.

Spektrum realizowanych przez WIS zadań obejmuje także obsługę procesów ekonomiczno-finansowych, sprawozdawczość, elektroniczną wymianę dokumentów czy udostępnianie informacji na stronach BIP sądu. Strona BIP WSA w Warszawie zawiera podstawowe dane naszego sądu, komunikaty, stale aktualizowane akty prawne regulujące zasady funkcjonowania sądownictwa administracyjnego, oraz zestawy tematycznych podstron zawierających bieżące informacje o sprawach (w tym e-terminarz), interaktywne strony ułatwiające zamawianie akt, czy też udostępniające

formularze druków. Strona BIP może być użytkowana przez osoby słabo widzące dzięki opcjonalnemu wykorzystywaniu funkcji podnoszących kontrast prezentowanego tekstu, a także możliwość korzystania z generatora dźwięku odczytującego informacje.

W roku 2025 wznowiony został przez Wydział Informacji Sądowej program „Edukacja Sądowa”, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie odwiedzili uczniowie z kilkunastu szkół. Program skierowany jest do uczniów starszych klas szkół podstawowych, szkół średnich, studentów i ma na celu upowszechnianie wiedzy o funkcjonowaniu sądownictwa administracyjnego. Program spotkania obejmuje zwiedzanie budynku Sądu, udział w symulacji rozprawy oraz udział w prelekcji na temat historii sądownictwa administracyjnego. Mając na uwadze ilość szkół, które odwiedziły Sąd oraz liczbę szkół, które oczekują na ustalenie terminu, w którym mogłyby odwiedzić tutejszy Sąd, pozwala stwierdzić, iż program ten cieszy się dużą popularnością. Z opinii przekazywanych bezpośrednio przez uczniów oraz nauczycieli szkół biorących udział w programie „Edukacja Sądowa” wynika również, iż jest on niezbędny w zakresie upowszechniania wiedzy o funkcjonowaniu sądownictwa administracyjnego.

W roku 2025 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wziął także udział w obchodach Międzynarodowego Dnia Wymiaru Sprawiedliwości, obchodzonego w Europie 23 maja. Data ta została wybrana, by upamiętnić tragiczną rocznicę zamachu na sędziego śledczego Giovanniego Falcone, jego żonę Francescę Morvillo oraz ochraniających ich policjantów, którzy zginęli 23 maja 1992 r. w wyniku ataku sycylijskiej mafii. Ich tragiczna śmierć stała się symbolem odwagi, poświęcenia i walki o praworządność. Z tej okazji Wydział Informacji Sądowej Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w budynku przy ul. Jana Kazimierza 10, zorganizował wystawy i ekspozycje związane z sądownictwem administracyjnym. Możliwe było też zwiedzanie kluczowych miejsc pracy Sądu, w tym sali rozpraw. Dla najmłodszych gości przygotowano warsztaty na temat symboli narodowych i atrybutów pracy sędziego, konkursy oraz nagrody. Ideą tej inicjatywy było przybliżenie pracy sędziów oraz pracowników Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ukazanie gmachu siedziby Sądu przy ul. Jana Kazimierza 10 w Warszawie, a przede wszystkim podkreślenie roli sądownictwa administracyjnego dawniej i dziś. Za pomoc

w organizacji obchodów tego dnia szczególne podziękowania kierujemy do Naczelnego Sądu Administracyjnego za udostępnienie znacznej części materiałów prezentowanych na ekspozycjach.

2. Szkolenia sędziów.

W roku 2025 sędziowie uczestniczyli w konferencjach, szkoleniach i wykładach, poświęconych następującej problematyce:

- „Reforma systemu planowania i zagospodarowania przestrzennego – wyzwania dla sądownictwa administracyjnego”,
- „Konsekwencje zmian prawnych w zakresie podatku od nieruchomości – nowe wyzwania orzecznicze”,
- „Warsztaty sądowe na temat wykluczenia i zakończenia ochrony międzynarodowej”,
- „Wykorzystanie sztucznej inteligencji i rozwiązań cyfrowych w sądownictwie administracyjnym”,
- „Problematyka spraw dotyczących ustalenia wysokości kosztów związanych z usunięciem i przechowywaniem pojazdu – art. 130a ustawy Prawo o ruchu drogowym”,
- „Prawo do środowiska jako publiczne prawo podmiotowe”,
- „Aktualne problemy orzecznicze dotyczące odszkodowań za wywłaszczenie i ograniczenie nieruchomości”,
- „Ochrona tymczasowa w postępowaniu administracyjnym i sądowniczym w praktyce orzeczniczej”,
- „Sztuczne warunki gospodarowania w celu uzyskania korzyści sprzecznych z przepisami prawa”,
- „Jednolitość orzecznictwa a niezawisłość sędziowska”,
- „Sprawność postępowania sądowniczym jako wartość konstytucyjna”,

- „Przedawnienie zobowiązania podatkowego na tle aktualnego orzecznictwa w podatku od towarów i usług”,
- „Klauzula ‘interesu publicznego’ jako przesłanka odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej”,
- „Stosowanie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka przez sędzię sądu administracyjnego”,
- „Aktualne zagadnienia orzecznicze z zakresu ustawy o cudzoziemcach, ustawy - Prawo budowlane i ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”,
- „Należyta staranność, dobra wiara jako zagadnienia wciąż aktualne w orzecznictwie w podatku od towarów i usług”,
- „Stosowanie art. 111 § 1 p.p.s.a. po wyroku TSUE z dnia 12 grudnia 2024 r. C - 118/23”,
- „Stosowanie KPA i Ordynacji podatkowej do przedawnienia kar administracyjnych w ustawie – Prawo ochrony środowiska i ustawie o odpadach”,
- „Zmiany w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych obowiązujące od 1 stycznia 2025 r.”,
- „Dopuszczalność zaskarżenia uchwał Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji do sądu administracyjnego”,
- „Wyzwania dla ochrony danych osobowych w związku z rozwojem nowych technologii”,
- „Klauzula przeciwko unikaniu opodatkowania na tle rozstrzygnięć w podatkach bezpośrednich”,
- „Ustalenia wysokości kosztów związanych z usunięciem i przechowywaniem pojazdu”,
- „Orzecznictwo w sprawach ustrojowych samorządu terytorialnego”,
- „Język umów o unikaniu podwójnego opodatkowania - znaczenie dla rozstrzygnięć w prawie podatkowym”,
- „Przedawnienie przeniesienia odpowiedzialności na osoby trzecie w sprawach dotyczących zwrotu dofinansowania środków unijnych”,

- „e-Doręczenia”,
- „Kontrola sądowa postanowień o przedłużeniu terminu zwrotu VAT”,
- „Odnowienie obowiązku podatkowego”,
- „Udział pełnomocnika w sprawach z zakresu zobowiązań podatkowych”.

SPIS TABEL

Tabela nr 1 – Informacja WSA w Warszawie za rok 2025 (A. RUCH SPRAW).

Tabela nr 2 – Skargi na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji.

Tabela nr 3 – Terminowość załatwiania spraw.

Tabela nr 4 – Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów.

**INFORMACJA WSA w Warszawie
za 2025 r.
A. RUCH SPRAW**

	Pozostało z poprzedniego okresu				Wpłynęło				Zalutwiono																Zamknięto				Łącznie				Pozostało			
									Ogółem								na rozprawie				w tym															
	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma	SA	SAB	SO	Suma
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36
Wydział I	1118	65	10	1193	2159	330	19	2508	2505	317	22	2844	1386	0	0	1386	1119	317	22	1458	757	99	0	856	75	7	2	84	2580	324	24	2928	697	71	5	773
Wydział II	1053	265	9	1327	2548	1117	65	3730	2131	950	62	3143	1045	0	1	1046	1086	950	61	2097	694	671	0	1365	37	36	2	75	2168	986	64	3218	1433	396	10	1839
Wydział III	975	20	0	995	2842	77	1	2920	2669	59	1	2729	1679	0	0	1679	990	59	1	1050	627	33	0	660	43	1	0	44	2712	60	1	2773	1105	37	0	1142
Wydział IV	1134	180	8	1322	3403	1004	38	4445	2918	624	18	3560	1702	0	0	1702	1216	624	18	1858	618	313	0	931	47	11	2	60	2965	635	20	3620	1572	549	26	2147
Wydział V	1834	25	1	1860	3923	133	15	4071	3823	129	14	3966	1886	1	0	1887	1937	128	14	2079	1008	42	0	1050	38	5	1	44	3861	134	15	4010	1896	24	1	1921
Wydział VI	3709	54	9	3772	4150	114	19	4283	4208	124	22	4354	1408	0	0	1408	2800	124	22	2946	1721	83	0	1804	1138	2	3	1143	5346	126	25	5497	2513	42	3	2558
Wydział VII	1280	286	4	1570	3193	2760	45	5998	2590	1826	45	4461	886	0	0	886	1704	1826	45	3575	985	1655	0	2640	106	698	1	805	2696	2524	46	5266	1777	522	3	2302
Wydział VIII	226	17	0	243	931	137	17	1085	942	115	11	1068	487	1	0	488	455	114	11	580	180	72	0	252	15	2	0	17	957	117	11	1085	200	37	6	243
RAZEM	11329	912	41	12282	23149	5672	219	29040	21786	4144	195	26125	10479	2	1	10482	11307	4142	194	15643	6590	2968	0	9558	1499	762	11	2272	23285	4906	206	28397	11193	1678	54	12925

Skargi na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji

Symbol sprawy	Opis symbolu, przedmioty spraw w ramach symbolu	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	Załatwiono	Zamknięto	Pozostało na następny okres
1	2	3	4	6	17	19
601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	823	1821	1530	78	1036
602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nie objęte symbolem 611	30	54	61	0	23
603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	1381	2952	3035	33	1265
604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	96	134	147	2	81
605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	51	165	111	0	105
606	Sprawy z zakresu geologii i górnictwa	31	29	38	3	19
607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	470	873	967	53	323
608	Energetyka i atomistyka	6	0	6	0	0
609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	93	235	201	1	126
610	Sprawy komunalizacji mienia	116	191	239	5	63
611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	1041	3049	2878	47	1165
612	Sprawy geodezji i kartografii	53	124	111	5	61
613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	300	885	762	21	402
614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczorozwojowa i archiwa	64	222	174	4	108
615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	242	808	649	17	384

616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	61	177	148	2	88
617	Uprawnienia do wykonywania określonych czynności i zajęć	67	192	157	3	99
618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	234	585	517	20	282
619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	405	1015	876	7	537
620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	395	927	789	9	524
627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	405	1529	1258	3	673
628	Status Kościołów i związków wyznaniowych	3	21	7	4	13
629	Sprawy mienia przejętego z naruszeniem prawa	93	114	148	8	51
630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na obszar celny Unii Europejskiej	79	106	154	0	31
631	Wytwarzanie i obrót bronią i materiałami wybuchowymi	63	180	138	0	105
632	Pomoc społeczna	443	910	1104	1	248
633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	87	108	141	0	54
634	Sprawy kombatantów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	13	38	38	0	13
635	Kultura fizyczna, sport i turystyka	12	14	18	1	7
636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	87	229	193	5	118
637	Papiery wartościowe i fundusze powiernicze oraz sprawy z nimi związane, bankowość i sprawy dewizowe	1731	208	238	1068	633
645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	32	195	185	9	33
646	Prawo własności przemysłowej	94	131	145	3	77
647	Sprawy związane z ochroną danych osobowych	144	336	264	14	202

648	Sprawy z zakresu informacji publicznej, prawa prasowego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	129	411	297	11	232
649	Sprawy dotyczące poświadczenia bezpieczeństwa oraz z zakresu ochrony informacji niejawnych	22	95	59	2	56
650	Sprawy świadczeń społecznych w drodze wyjątku	118	250	226	3	139
651	Sprawy funduszy emerytalnych	0	0	0	0	0
652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	248	447	473	6	216
653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	450	896	880	13	453
654	Ujawnianie przez Instytut Pamięci Narodowej informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów	1	4	4	0	1
655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	717	1760	1743	16	718
638	Sprawy egzekucji administracyjnej; egzekucja obowiązków o charakterze niepieniężnym	129	249	222	2	154
639	Skargi na uchwały organów jednostek samorządowych	169	456	382	8	235
640	Skargi organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych	9	37	39	0	7
641	Rozstrzygnięcia nadzorcze	23	24	21	1	25
642	Skargi na akty prawa miejscowego wojewodów i organów administracji niespolonej oraz na niewykonywanie przez nich czynności nakazanych prawem wnoszone w trybie art. 44 ust. 1 i art. 45 ust. 1 ustawy o adm. rządowej w województwie	1	1	2	0	0
644	Środki zapewniające wykonanie orzeczeń Sądu	42	59	80	1	20
656	Interpretacje indywidualne, opinie zabezpieczające i wiążące informacje stawkowe	128	636	555	3	206
657	Inne interpretacje	13	17	22	0	8

Tabela nr 3

Terminowość załatwiania spraw w sądach administracyjnych (wg kryterium prawomocności)

L.p.	Rodzaj sprawy	Od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do daty jej prawomocnego załatwienia upłynął okres							
		Ogółem (kolumny 3-9)	do 6 miesięcy	powyżej 6 miesięcy do 12 miesięcy	powyżej roku do 2 lat	powyżej 2 do 3 lat	powyżej 3 do 4 lat	powyżej 4 do 5 lat	powyżej 5 lat
	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	SA	22 946	4 353	8 402	3 210	1 767	1 972	2 313	929
2	SAB	3 542	1 411	1 643	392	63	23	5	5

ilość uchylonych postanowień o stwierdzeniu prawomocności w sprawach, które wykazano w sprawozdaniach za lata ubiegłe

19

Tabela nr 4**Zażądane wyrokiem skargi na akty i czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelných organów**

Lp.	Nazwa organu	Wpływ skarg na akty organu	Zażądane wyrokiem	
			Ogółem	Uwzględniono
	1	2	3	4
1	Ogółem (wiersze 2-92)	14259	10863	2540
2	Centralna Komisja do spraw Stopni i Tytułów Naukowych	1	1	1
3	Dyrektor Agencji Ruchu Lotniczego	0	0	0
4	Dyrektor Generalny Służby Więziennej	6	4	2
5	Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej	595	482	324
6	Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad	166	114	45
7	Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych	334	205	39
8	Generalny Konserwator Zabytków	0	0	0
9	Główny Geodeta Kraju	24	12	5
10	Główny Inspektor Farmaceutyczny	342	286	52
11	Główny Inspektor Inspekcji Handlowej	0	0	0
12	Główny Inspektor Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych	64	73	19
13	Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego	681	422	52
14	Główny Inspektor Ochrony Roślin i Nasiennictwa	16	13	2
15	Główny Inspektor Ochrony Środowiska	482	373	85
16	Główny Inspektor Pracy	5	0	0
17	Główny Inspektor Sanitarny	43	40	7
18	Główny Inspektor Transportu Drogowego	2076	1490	282
19	Główny Lekarz Weterynarii	13	8	2
20	Kierownik Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych	0	0	0
21	Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej	11	7	2
22	Komendant Główny Policji	527	338	67
23	Komendant Główny Straży Granicznej	241	276	49
24	Komisja Nadzoru Finansowego	82	42	3
25	Komitet Integracji Europejskiej	0	0	0
26	Komisja Egzaminacyjna II stopnia przy Ministrze Sprawiedliwości	43	37	6
27	Krajowa Komisja Uwłaszczeniowa	111	152	14
28	Krajowa Rada Doradców Podatkowych	0	0	0
29	Krajowa Rada Notarialna	6	8	0

30	Krajowa Rada Radców Prawnych	7	4	0
31	Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji	78	67	17
32	Krajowa Rada Sądownictwa	0	1	0
33	Minister Administracji i Cyfryzacji	0	0	0
34	Minister Cyfryzacji	31	44	29
35	Minister Edukacji Narodowej	22	3	0
36	Minister Energii	10	5	1
37	Minister Finansów	93	83	28
38	Minister Gospodarki	0	0	0
39	Minister Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej	159	133	29
40	Minister Infrastruktury i Rozwoju	160	234	24
41	Minister Infrastruktury i Budownictwa	88	74	48
42	Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego	247	183	58
43	Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego	52	34	10
44	Minister Obrony Narodowej	93	66	21
45	Minister Rodziny Pracy i Polityki Społecznej	450	409	105
46	Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi	284	300	44
47	Minister Rozwoju	268	286	59
48	Minister Skarbu Państwa	0	0	0
49	Minister Sportu i Turystyki	12	8	3
50	Minister Spraw Wewnętrznych	3	0	0
51	Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji	410	289	79
52	Minister Spraw Zagranicznych	7	1	0
53	Minister Sprawiedliwości	79	46	9
54	Minister Środowiska	158	118	31
55	Minister Zdrowia	276	153	45
56	Naczelna Rada Adwokacka	16	3	1
57	Naczelna Rada Lekarska	57	45	35
58	Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych	2	2	1
59	Państwowa Komisja Wyborcza	2	0	0
60	Prezes Agencji Nieruchomości Rolnych	0	0	0
61	Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa	955	562	112
62	Prezes Agencji Rezerw Materiałowych	0	0	0
63	Prezes Agencji Rynku Rolnego	0	0	0

64	Prezes Głównego Urzędu Miar	2	4	0
65	Prezes Głównego Urzędu Statystycznego	2	1	0
66	Prezes Instytutu Pamięci Narodowej	26	17	5
67	Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego	15	10	6
68	Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia	449	405	75
69	Prezes Państwowej Agencji Atomistyki	0	0	0
70	Prezes Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości	111	107	15
71	Prezes Rady Ministrów	123	64	9
72	Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej	45	41	3
73	Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego	124	282	20
74	Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów	80	70	10
75	Prezes Urzędu Regulacji Energetyki	2	2	2
76	Prezes Urzędu Transportu Kolejowego	17	10	3
77	Prezes Urzędu Zamówień Publicznych	0	0	0
78	Prezes Agencji Mienia Wojskowego	20	27	1
79	Prezes Wyższego Urzędu Górniczego	0	0	0
80	Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych	605	509	129
81	Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej	1	1	1
82	Rada do Spraw Uchodźców	361	230	31
83	Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego	13	18	7
84	Szef Agencji Wywiadu	5	8	1
85	Szef Krajowej Administracji Skarbowej	137	116	33
86	Szef Służby Cywilnej	0	0	0
87	Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców	769	514	124
88	Szef Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych	16	14	2
89	Urząd Patentowy RP	132	119	27
90	Zarząd Polskiego Centrum Badań i Certyfikacji	0	0	0
91	Zarząd Polskiej Agencji Informacji i Inwestycji Zagranicznych	0	0	0
92	Inne Urzędy i Instytucje Centralne	1316	758	189

KONTROLKA			
WARTOŚĆ OGÓŁEM (WIERSZ 1)	14259	10863	2540
WARTOŚĆ WIERSZY 2-92	14259	10863	2540